

ERNST WINTER

PEKELNÝ SVĚT

Přeložil Jaroslav Kuťák

KNIHOVNIČKA RODOKAPSU

48

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Kapkovité bytosti Syntetové, které lidem několikrát pomohly, varují Rena Dharka a jeho posádku před vstupem na neznámou planetu, kde sídlí rada mocných Giantů, pětičlenný Cal, Dhark s ní musí za každou cenu obnovit kontakt, protože v kosmu došlo k porušení úmluvy a pozemské lodě napadly Gianty. Nakonec se mu podaří svého cíle dosáhnout, ale Cal komunikuje jen s Dharkem. Nedorozumění se vysvětlí. Potrvá mír, nebo si Gianti znovu podmaní Zemi?

* * *

Od počátku atomového věku před více než sto lety prodělalo lidstvo enormní pokrok. Evoluce proběhla explozivně, především díky využívání výdobytků mimozemských inteligencí, které dosavadní techniku pozemšťanů značně zastiňovaly.

Stalo se tak především zásluhou Rena Dharka. To hlavně jemu mohli být lidé vděční, že bylo možné použít na obranu Země techniku Amfiů, Tajemných a také Giantů. Země se tím pádem dostala dál, stala se silnější a odolnější, nabyla zcela nových možností.

Ale lidé nebyli o nic moudřejší než dřív.

Bylo možné překračovat rychlost světla, transplantovat orgány, překonávat nekonečné vzdálenosti v nulovém čase. Jenom jedno jaksi pořád nešlo: *vyrovnat se s vlastními primitivními pudy.*

Na Zemi nadále vládl egoismus a touha po moci na úkor rozumu. Ještě stále se bojovalo a tekla krev, jako v době kamenné. Metody byly sice nové, ale člověk zůstal ve všech svých slabostech stejný jako dřív - i nadále v něm přežívala tendence k sebezničení...

* * *

Norman Dewitt, oficiálně guvernér a neoficiálně diktátor Země, ztěžka dosedl za psací stůl. Ještě cítil dozvuky ochromujícího vlivu paralyzátoru, který mu způsobil čtyřicetihodinové bezvědomí. Ale jinak na něm nikdo vědomí největší prohry v soukromém boji proti Renu Dharkovi a jeho přívržencům neviděl.

Byl nadále stejně elegantně oblečen, stejně chladný a sebejistý jako dřív.

Jeho kancelář byla velká, impozantní, avšak zcela neosobně zařízená. Všechno tu bylo promyšleno do posledního detailu. Jako celý jeho život. Byl to supermanažer velkého formátu, jenž nenechával nic na náhodě.

Právě proto jej nehoda tak vykolejila. Narušila pravidelnost a předvídatelnost činů.

Dharka se neobával tolik jako jeho lidí, pracujících na Zemi v ilegaliťě. Vedl je Dharkův bývalý šéf Galaktické Bezpečnostní Organizace (GBO), Bernd Eylers. Jemu a dalším mužům, jako například Chrisu Shantonovi, nebo agentu Josu Aachtenu van Haagovi nemohl Dewitt přijít na jméno... Jose už držel v hrsti, ale stejně mu v poslední chvíli vyklouzl. Naráz mohl rozbít celou Eylersovu tajnou organizaci a teď?

To, co vypadalo jako vítězství, se stalo prohrou.

Dewitt vztekle stiskl tlačítko, řekl do mikrofону pár slov a uvelebil se v křesle.

Za okamžik vstoupil do kanceláře malý, ale šlachovitý muž, kterému bylo zhruba pětatřicet let. Zůstal stát u dveří. Měl krátce sestřižené nazrzlé vlasy, oči barvy oceli, ústa jako vyříznutá nožem a nos připomínal dravce.

„Dobrý den, McToshi,“ - pozdravil ho Dewitt a přivolał jej pokynutím ruky. „Prosím, vezměte místo!“

Mužík se přiblížil kočičími kroky a posadil se. Na nic se neptal, jeho tvář zůstávala nehybná. Někdy z něj Dewitta až zamrazilo, když pomyslel, že je to snad člověk bez jakýchkoli emocí...

„Al McToshi,“ začal Dewitt. „Dobře víte, že jsem vybudoval svoji osobní tajnou organizaci, i vy jste se podílel na některých jejích akcích. Víte také, že proti šéfovi oficiální bezpečnostní služby McDeemu nic nemám, ale situace vyžaduje ostražitost. Je to v zájmu nás všech. A konečně také víte, jaká lumpárna se stala.“

Malý muž si zasunul do rtů cigaretu a pravil: „Staly se těžké chyby, Dewitte, ale nikoliv naší, nýbrž vaší vinou!“

„Jak to?“

„Nedal jste nám dostatek pravomocí! Co máme dělat, když se musíme držet v pozadí a chovat se zdrženlivě?“

„Ale já si momentálně nemohu dovolit zveřejnit existenci své tajné policie!“

„Kdo tady mluví o zveřejňování? Mně osobně by docela postačilo, kdybych mohl dostat volnou ruku. Dejte mi tu možnost a nějaké prostředky a já už se postarám - tady tím!“ Řekl a vykouztl z kapsy pistoli mauserovku s nasazeným tlumičem.

„Proboha, kde jste k tomu přišel? Vždyť to je muzeální kus!“ podívoval se Dewitt.

„Ale perfektně to funguje a navíc si s tím nikdo nic nepočne. Když tím někoho umlčím, policie celého světa si marně láme hlavu, co to bylo za smrtonosnou zbraň. Je to stejný, jako kdybych před sto lety někoho zapíchnul halapartnou. Dejte mi volnou ruku, vyplaťte mi přiměřený honorář a nechtě mě dělat. Zbytek vyřídím sám!“

Dewitt na něj chvíli zamyšleně hleděl a pak sice váhavě, ale přece přitakal: „Tak dobrá, Ale. Postarejte se o tu záležitost!“

Ale jeho protějšek se zašklebil a zavrtěl hlavou. „Takhle ne, Dewitte! Jste na mě příliš mocný a příliš chytrý! Požaduju vaši zakázku černě na bílým a chci záruky úplný beztrestnosti, ať se děje, co se děje! A hlavně ten přiměřený honorář!“

* * *

Dalším návštěvníkem byl Dewittův šéf státní tajné služby McDee. Viděl vycházet toho malého, ježatého mužíka a nedůvěřivě po něm pohlížel. Co tady pohledává ta krysa, pomyslel si...

McDee byl prvotřídní fachman. O své dvojí roli neměl tušení, byl skálopevně přesvědčen, že slouží Dewittovi do roztrhám těla. Netušil, že byl Eylersovými lidmi ozářen a ovlivněn tak, že jeho podvědomí pokaždé vydalo příkaz, aby GBO varoval, octla-li se v nebezpečí.

McDee nic netušil, avšak Dewitt ano. Každopádně se den ode dne k McDeemu choval rezervovaněji.

Aniž by k Dewittovi vešel, ohlásil McDee sekretářce: „Přijdu později!“ a pustil se za malým zrzkem. O pár minut později předal jeho sledování svým agentům.

* * *

Zatímco po celé Zemi kvetly intriky a podrazy všeho druhu, v jednom horském údolí Himalájí stál stařec a oddával se v paprscích zapadajícího slunce meditaci.

Byl to dlouhán, měřil téměř dva metry, ale byl hubený a suchý jako mumie, takže jeho uši vypadaly nepřírozeně velké, stejně jako nos. Dlouhé bílé vlasy mu vlály v podvečerním vánku a připomínaly svatozář. Tvář měl obrácenu ke slunci.

Jmenoval se Echri Ezbal a na přelomu století znamenal všeobecně uznávanou vědeckou veličinu. Platil za nejvýznamnějšího genetika a biochemika světa. Potom však vyvinul svérázné, nekonvenční metody práce, kvůli kterým se stal terčem posměchu závistivých kolegů. On totiž své vědecké pokusy vedl s téměř náboženským fanatismem na duši, zcela oddán mystice v práci i životě. Tak žil a pracoval desítky let, než pochopil, kolik sil ho stojí hádky s kolegy.

Pak ze dne na den ukázal světu záda. Pocházel z prastarého bráhmanského rodu a věren tradici se ve stáří stáhl do ústraní, aby se mohl nerušené věnovat meditaci a čerpat z ní sílu.

Usadil se v tomto údolí, ve starém klášteře. Tady jej osvítilo poznání: *Tady nahoře je to, cos hledal. Tady je tvůj nový domov.*

Přitom klášter nebyl k poznání: bylo vidět jen několik polozbořených stěn ve skále, zhruba tři sta metrů nad údolím. A mezi nimi bouda, ve které kdysi přebýval poustevník. Nebyl to tenkrát nijak lákavý pohled, a přece to místo Echriho Ezbala přitahovalo magickou silou.

Chtěl tam nahoru a také našel úzkou stezku, která tam vedla.

Když tenkrát s námahou vyšplhal vzhůru a opřel se o ztrouchnivělé dveře, také zrovna zapadalo slunce. I tenkrát, před třiceti lety, tu stál a v hluboké úctě před kosmickou harmonií sledoval klesající ohnivý míč.

Teprve příští ráno prohledal prostranství a zjišťoval, že polorozpadlé zdi na skále byly jenom něčím jako branou kláštera, vytesaného uvnitř hory. Dovnitř vedla úzká chodba a ústila v hale se sedmi sousedícími velkými místnostmi, což se pak celé podobalo lotosovému květu s magickými sedmi okvětními lístky.

Krátce nato byly uvnitř zahájeny práce.

Echri Ezbal na to použil veškeré své jmění a nechal si uvnitř himalájské hory vybudovat nejmodernější laboratoř. Po několik dní

to ve světě bylo téma číslo jedna, malá senzace, ale čas zametl stopy a podivín Echri Ezbal i se svojí laboratoří upadli do zapomnění.

Ale Echri Ezbal pracoval.

Plně se soustředil na výzkum virů. Žil v absolutní askezi, Pro něj existovala jenom kosmická harmonie a práce. Nic jiného. Spánek, myšlení, strava - vše soustředil pouze k těmto dvěma cílům.

Na Cejlonu našel čtyři žáky, kteří ho měli za svatého a viseli mu na rtech.

Nejvyšším příkázáním pro ty čtyři malé muže tmavé pleti bylo mlčení. *Řeč je pramenem všech nedorozumění*, říkal Mistr. Slovy vyjadřovali jenom to nejnutnější.

Oblečení bylo více než skromné, podle Mistrova pravidla: *Nejdůležitější na nádobě je vnitřek. Vše ostatní je pouze nutný obal.*

A ohledně jídla platilo: *Málo jíst znamená čistou hlavu.*

Tak žila ta malá skupinka nahoře v horách velice prostě, soustředěna pouze na práci, a zapomenuta okolním světem. Tak zapomenuta, že ji při invazi minuli i Gianti bez povšimnutí. Mistr a jeho žáci o tragédii vůbec nic netušili.

Uplynulo mnoho let od chvíle, kdy se tu Echri Ezbal poprvé zastavil. Změnilo se téměř vše. Jen ten obrovitý skalní masiv tu stál ve své klidné majestátnosti.

Echrimu Ezbalovi bylo mezitím devadesát čtyři let. Každý večer tu takhle stával při západu slunce.

Avšak dnes to byl mimořádný den!

Pokud se nemýlil, pak se mu každou chvíli mělo dostat zadostiučinění, že nežil zbytečně.

„Om mani padme hum,“ mumlal pln úcty před zapadajícím sluncem a mírně se poklonil. Potom pohlédl dolů na své dva nejlepší přátele: na *Urrana*, velkého psa neurčitého původu, a *Choldi*, pruhovanou domácí kočku, nijak se nelišící od jí podobných.

„Přátelé,“ pravil ke zvířatům, která mu očividně rozuměla. „Nastal náš čas. Urrane, tys měl těžký den, ale já vím, že to pro mě uděláš rád.“

Pes přitiskl čumák k pánově ruce a pohlédl nahoru.

Ezbal ho pohladil a řekl: „Kamaráde, nebude to pro tebe lehké. Ale já vím, že mi důvěřuješ. Dneska večer jim to ukážete! Vy oba! Tak pojďte. Do práce...“

Čtyři čokoládoví Cejloňané už čekali, když jejich Mistr vstoupil do laboratoře.

„Vše připraveno?“ zeptal se stařec.

Učedníci mlčky přitakali.

„Nu, takže začněme!“ luskl Ezbal prstem. Pes Urran vyskočil na operační stůl, dvakrát se otočil a pak si lehl.

„Takhle pohodlně dneska ne, příteli,“ usmál se starý muž. „Dnes se pořádně natáhni. Počkej, já ti to předvedu!“

Natáhl psí tělo a pokynul žákům. „Bez starosti, kamaráde! Moc ti to asi sedět nebude, taky to trosku zabolí, ale pak to bude zas dobré - anebo můj život nestál za nic.“

Zvíře se bez odporu nechalo, na všech čtyřech připoutat ke stolu. Klidně sledovalo pána, přibližujícího se s injekční stříkačkou v ruce.

Na chvíli ji odložil do sterilizační skříňky a pak otevřel skříň ve zdi, jejíž dvířka byla z tlustého pancíře jako dveře trezoru.

Uvnitř ležely a stály různé plastické nádoby. Zčásti zahřáté, některé podchlazené... Obsahovaly viry, bacily a speciální uměle vytvořené kultury. Dost na to, aby se s tím dalo vyhladit celé lidstvo.

Echri Ezbal nehledal dlouho. Věděl, co dělá. Dnešní pokus měl korunovat jeho celoživotní dílo. Opatrně, něžně, vzal láhev z křišťálu a nabral z ní jehlou injekční stříkačky část obsahu.

Jeho učedníci mezitím pilně pracovali a nejrůznějšími drátky a kabely připojovali trpělivé psí tělo k přístrojům.

Echri Ezbal přišel s naplněnou injekcí, zamrkal na čtyřnohého druhu a zamával mu. Ve chvíli, kdy se jehla stříkačky zapíchla do Urranova solar plexu, se rozběhly stopky.

Všichni přítomní muži, oblečení do speciálních kombinéz, byli spojeni vysílačkami.

První vteřina a hlášení: *Žádná reakce.*

Potřetí vteřině: *Tělo se napíná.*

Pak se diagnózy předbíhaly:

Těžkne dech.

Srdeční Činnost slábne.

Mozkové vlny slabší.

Dýchání s výpadky.

Srdce s výpadky.

Žádné mozkové vlny.

Přesně šestnáct vteřin po vbodnutí injekce přišlo definitivní konstatování: *Exitus! Klinická smrt!*

Echri Ezbal uvolnil tělo svého mrtvého čtyřnohého přítele ze všech sond a odnesl ho do sedmé místnosti. Hladil ho, přestože věděl, že v těle už není žádný život. To, co právě nesl v náručí, byl jeho nejlepší přítel.

Položil mrtvého psa na dřevěnou pryčnu před masivní ocelové dveře s vestavěným teploměrem, který ukazoval konstantní teplotu minus 192,4 stupně Celsia.

Pomocí předkomory a externě ovládaných ramen dostal psí mrtvolu dovnitř do místnosti a ponořil ji do nádoby s tekutým dusíkem. Mrtvý pes *Urran* ležel v tekutém dusíku o teplotě minus 192,4 stupně Celsia.

* * *

Další den ráno začal stejně jako všechna předchozí rána.

Stařec a čtyři učedníci seděli mlčky pohromadě, jedli prosný chléb, ovoce a pili pramenitou vodu.

Stejně mlčky pak vstali, aby jako každé ráno byli přítomni východu slunce a soustředili se na celodenní práci.

Všechno bylo jako vždy.

A přesto se tento den mělo rozhodnout, zda jejich práce měla smysl a zda bude úspěšná...

Společně stáli na skalním výčnělku a sledovali, jak se ze tmy, ze šera a z mlh noří nejdříve temně rudé a potom stále jasnější slunce.

„Naše podobenství,“ pravil stařec Echri Ezbal, „vynořit se z temnoty a rozzářit se do jasného světla! Pojďme a podívejme se, co přinesl náš pokus!“

Nic nenaznačovalo tomu, že by mělo jít o velmi důležitý, rozhodující den...

Ocelová ramena se ponořila do vany s tekutým dusíkem a opatrně vzala mrtvé tělo vědcova přítele. Podle všech zákonů přírody zdechlina měla být tuhá, zmrzlá na kost, ale nebylo to tak. Psovy tlapy visely vláčně z objetí stroje a pohupovaly se.

Pak bylo tělo opět připojeno k tuctu přístrojů a Echri Ezbal znovu plnil injekční stříkačku. I hodiny se znovu rozeběhly ve chvíli, kdy ji aplikoval...

Znovu začala přicházet hlášení.

Znatelné mozkové vlny.

Měřitelné mozkové vlny!

Srdce se rozbíhá!

Objevuje se dýchání.

Mozkové vlny silnější.

Srdce normální.

Dýchání normální.

Trvalo přesně devět vteřin, než se objevily první náznaky mozkové činnosti. Sedmnáct vteřin po injekci otevřel pes oči, chvíli překvapeně koukal, pak ale poznal pána a zavrtěl ocasem.

„Tak to byl důkaz.“ pravil stařec a ke zděšení svých žáků dodal: „Za několik dní učiním další pokus! Sám na sobě! Ponořím se do meditací a vy pak už budete sami nejlíp vědět, co máte dělat.“

Rozechvělýma rukama uvolnil psa a vzal ho do náruče.

Urran přitiskl čumák k pánově rameni a nechal se vynést na teplé ranní slunce. Nechápal, proč se jeho pán tak chvěje, proč je rozrušen. Venku přede dveřmi se zatřepal a skočil na zem. Měl nejvyšší čas zvednout nohu nad nejbližším rohem.

Stařec s dlouhými bílými vlasy stál v záři slunce a tiše šeptal něco, co nikdo jiný neslyšel:

„ Smrti, poprvé tě člověk přelstil! Ted' už vím, kde máš slabiny! A budu proti tobě bojovat do posledního dechu!“

* * *

McDeeho návštěva v kanceláři Normana Dewitta nebyla oficiálně ničím jiným než jen denní rutinou. Přicházel vždy ve stejný čas a návštěva měla vždy stejné schéma: nejdřív podal zprávu mezi čtyřma očima Normanu Dewittovi, pak společně stanovili potřebná opatření. Potom přišli šéfové jednotlivých rezortů a podali v McDeeově přítomnosti své zprávy Dewittovi. Navíc byl přítomen Rainier Duval.

Duval byl pozoruhodnou osobností, dalo se říct, že šlo o šedou eminenci.

Oficiálně byl jen jedním z Dewittových tajemníků, specializujícím se na public relations, tedy zcela nedůležitá figura. Nikdo si ho nevšímal, neztrácel s ním čas. A přesto to byl jeden z nejvýznamnějších mužů kolem Dewitta.

Původem pocházel z Provence, z jihu Francie. Jeho rodina tam po generace vlastnila rozlehlé vinice a Chateau Duval bylo v mezinárodních kruzích pojmem. Duvalové se vyznali a dokázali zcela legálními prostředky, velmi rafinovaně a chytře a navíc se značnou elegancí pokořovat konkurenci a prosazovat se na světovém trhu.

Rainier Duval měl tedy tendence k úspěchu v krvi.

Zevnějškem v žádném případě nepřipomínal Jihofrancouze. Byl sice černovlasý, ale poměrně vysoký, měl temperament, ale choval se tiše a zdvořile. Dlouhé hodiny uměl tiše naslouchat cizímu hovoru, až na něj přítomní obvykle zapomněli. Seděl v koutě, pokuřoval z dýmky a jinak se ani nehnul.

Kdo však sledoval jeho oči, věděl, jak pozorně a soustředěně naslouchá a přemýšlí.

Dewittovy porady začínaly na vteřinu přesně. Tentokrát se však McDee opozdil. Jinak byl vzorem přesnosti.

Ostatní čekali.

„No podívejme, tak přece přišel,“ sarkasticky promluvil Dewitt. „Těší mě, že jste nás potčil svojí návštěvou!“

Šéf tajné služby cítil Dewittův osten, ale nereagoval: „Je mi líto, už jsem stál za dveřmi, ale byl jsem odvolán.“

„Aha?! Nějaká důležitá věc, že?“ poznamenal Dewitt s nebezpečným tónem v hlase.

„Jak se to vezme. Mně to důležité připadlo.“

Guvernér povytáhl obočí a přehnaně klidně řekl: „McDee, nechci vám do toho mluvit, ale neměl byste se zdržovat špehováním lidí, jako je McTosh. Je to bezvýznamný, malý muž, jednající v mém zájmu. Vy máte na práci určitě jiné věci, než špízovat bezvýznamné nuly!“

McDeemu vletěla krev do hlavy, když ho Dewitt přede všemi tak nestydatě pokáral. Ovšem ve stejný okamžik pochopil, že ho guvernér provokuje.

„Guvernére,“ řekl proto naprosto klidně. „Starám se o vaši bezpečnost, k čemuž patří i střežení vašich návštěvníků. McTosh

zatím není na naší listině. Považoval jsem za povinnost dát ho sledovat. Avšak říkáte-li, že to není nutné, zruším sledování.“

Dewitt se nedokázal zbavit posměšného tónu: „Těší mě, když slyším, jak se vy a vaše organizace staráte o moji bezpečnost. Ale ptám se, kolikrát asi ještě dovolíte, abych byl paralyzován a ochromen na dlouhé hodiny!“

McDeemu se dalo vyčítat hodně, ale zbabělost nikoli.

Nehnul ani brvou, když odpovídal: „Bylo by mi milejší, kdybychom si o tom promluvili mezi čtyřma očima, guvernére - ale jestli to tak chcete - prosím, moje vina to není... Pověřil jste mne a moji novou, složitě a ztěžka, z ničeho vybudovávanou tajnou organizaci, především ochranou své vlastní osoby. Ovšem k tomu patří, aby se všichni - tedy i vy - drželi jistých pravidel hry. Dokud nás budete stoprocentně informovat o svých plánech a záměrech, můžete počítat s naší stoprocentní ochranou. Za to ručím. Avšak jestliže najednou, aniž byste nám dal vědět, vyrazíte na druhou stranu planety, abyste se osobně účastnil výsledku jednoho z nejnebezpečnějších lidí protistrany, pak jste nás svévolně a dokonale vyřadil ze hry sám. Nikdo nemohl tušit, že bude Jos Aachten van Haag vysvobozen. Ještě méně však mohl někdo tušit, že u toho budete vy osobně. Moje organizace nebyla o vaší cestě informována. Proto odmítám jakoukoliv výčitku. To je mé stanovisko, guvernére! Pokud s ním nesouhlasíte, dávám svoji funkci okamžitě k dispozici!“

V místnosti by bylo slyšet upadnout špendlík. Nikdo se neodvážil ani pohnout. Pouze Rainier Duval si cpal dýmku. Třpyt očí prozrazoval jeho potěšení z duelu těch dvou. Všichni čekali katastrofu.

Ale Dewitt byl dalek toho, aby se zlobil nebo rozčiloval. Naopak. Šéfa tajné služby záměrně vyprovokoval a jeho zlostná, i když rozhodně pronesená obrana, ho potěšila. Takže se McDeemu přece jen dalo důvěřovat! pomyslel si. Proto s úsměvem řekl: „Nic ve zlém, McDee! Myslím, že máte pravdu. Příště mě klepněte přes prsty, kdybych vás zase chtěl obejít. Ale teď se posad'te. Je na čase zahájit poradu!“

* * *

O hodinu později seděli v kanceláři už jen Dewitt, McDee a Rainier Duval. Nyní přišla nejdůležitější část porady.

Bylo nutno stanovit, jaké novinky, jakým způsobem a s jakým důrazem by měly být podány veřejnosti. Začínala velká chvíle Rainiera Duvala.

„Nu, příteli, co bude dnes nového? Jak znějí palcové titulky?“ zjišťoval Dewitt. „Zdá se mi, že by bylo dobré oznámit objevení uranových nalezišť na dně Atlantiku.“

Duval zabafal z dýmky a mazaně se pousmál. „Uran je určitě velmi důležitý a je senzací, že jsme tento velmi vzácný objev učinili, ale myslíte racionálně, guvernére. Obyvatelé chtějí *bombu*, chtějí téma pro dohady a fámy. S hospodářskými záležitostmi psa ze zápecí nevyženete. Když jim předhodíte uran, budou diskutovat. A diskutovat znamená pochybovat, což se v žádném případě nesmí stát. Ne! Hlavní titulek musí patřit něčemu, o čem lidé stejně už debatují!“

„A sice?“

Duval potáhl z dýmky a pak řekl něco, co Dewitta i McDeeho nadzvedlo.

„Ren Dhark!“

Dewitt zíral na svého propagandistického šéfa zcela zděšeně a nakonec vyhrkl: „Vy jste zešilel, Duvale? Copak nevíte, že to jméno je v mé kanceláři tabu?!“

Duval přikývl: „Vím, a věřte mi, že je to velká chyba. Nemůžete někoho odsoudit k zapomnění tím, že o něm záměrně mlčíte. Tím pouze dosáhnete pravého opaku. Vytvoříte tím mýtus, legendu!“

Dewitt znal Duvalovu mazanost, ale tentokrát se přece jen účastně zeptal: „Je vám dobře, Duvale? Momentálně skutečně poněkud pochybuji o vašem zdravém rozumu.“

„Máte na to právo,“ usmál se protějšek. „Ale zvažte sám! McDee vám jistě potvrdí, že si lidé o Dharkovi povídají, což koneckonců není žádný zázrak. Ren Dhark vysvobodil Zemi z tyranského zajetí Giantů. Druhá věc je, že mezi vámi a ním propukl boj o moc a že se Dhark stáhl do kosmu. Vy ho teď chcete odsoudit k zapomnění tím, že o něm mlčíte. Ale co tím docílíte? Děláte z něj hrdinu! To chcete?!“

Dewitt se skutečně zamyslel.

„Váš recept, Duvale?“

„Útok kupředu! Vzpomínám si z dob mého dětství, jak jsme se povinně se školou museli obdivovat bronzovým pomníkům a památníkům, klanět se jim... Bylo nám z toho zle. Jména těch do bronzu odlitých osobností jsme pak potkávali na každém nároží jako názvy ulic, náměstí, nábřeží. A pořád ten pocit, že to člověka obtěžuje a přitom zjištění: aha, ten člověk je po smrti, už se mě netýká. Chápete?“

Dewitt se opřel v křesle a tiše odvětil: „Vy chcete navrhnout, abych dal Dharkovi postavit pomník?“

Duval se zašklebil. „Chápu vaši averzi, guvernére, ale neznám lepší prostředek, jak ho vymazat z mysli lidí. Ten, z koho udělají bronzový pomník, je vyřízen! Jakmile si světovládci nechali za života postavit pomník, brzy skončili!“

„Nikdy!“ vpadl mu Dewitt do řeči.

Ale Duval se nenechal splést. „Nechtě mě domluvit, prosím. Pokud vím, v příštích dnech má být na sever od Uralu otevřen distrikt, kam se bude ukládat atomový odpad. Co kdybychom tomu novému území dali název *Distrikt Rena Dharka*? To by bylo určité populární gesto, o kterém by se mluvilo, z Dharkovy legendy by se stala historická, zapomínaná osoba a navíc by si lidé jeho jméno podvědomě spojovali s odpadky.“

Dewittovi to vzalo řeč.

Dlouhou minutu zíral na Duvala, pak ztratil svoji obvyklou sebevládu, vyskočil a objal ho: „Duvale, vy jste geniální! Udělejte z toho zprávu dne!“ A rozesmál se. „*Distrikt Rena Dharka*. Velkolepé!“

* * *

Večer toho dne kráčet ulicemi El Pasa, města u Ria Grande, nenápadný muž tuctové tváře. Osamělý chodec vypadal bezstarostně. Občas se zastavil, prohlédl si výkladní skříň a nostalgicky zavzpomínal na dětství, kdy zboží ve vitrině nebylo chráněno skrytými paprskovými samostříly, ale průhlednou plastikovou tabulí, ke které se dal přitisknout nos...

Osamělý muž se už drahnou dobu potuloval po ulicích, aniž by se jediným pohledem věnoval chlapům, kteří ho z uctivé vzdálenosti celou dobu sledovali. Vypadal, že nepočítá, že by mu někdo chtěl

provést něco zlého. Stejně málo se staral o policejní vznášedla, která čas od času přeletěla nad tradičně neklidným městem. Už za dob dobývání Západu bylo El Paso divoké.

Zabočil na nábreží a vmísil se do davu. Pobaveně sledoval snahy svých pronásledovatelů neztratit ho z očí.

Jen aby jim trochu zamotal hlavu a nazlobil je, dal si v jednom z automatů irskou kávu a byl překvapen, že je docela chutná. Uvelebil se s ní na terase a vychutnával ji. Nakonec pohlédl na hodinky a vstal. Pomalu bylo na čas vykročit k cíli. Především proto, že ještě musel setřást ty čmuchaly. Věděl, že má co dělat s odborníky.

Takže prudce vyrazil, měl očividné velmi naspěch, prodíral se davy lidí, prosperoval boční uličku a zmizel v jednom z domů.

Pronásledovatelé dorazili s odstupem třiceti metrů.

Když jeden z nich mýjel vchod domu, kde se muž ukrýval, ozvalo se: „Nazdar, brachu, vypadá to, že bys se mnou chtěl mluvit.“

Pronásledovatel se prudce otočil, v jedné ruce svíral paprskomet, ve druhé kapesní svítilnu. Světlo dopadlo na osamělého muže ve vchodu.

„Zastav, Slime,“ zvolal pronásledovatel ke kumpánovi. „Mám ho!“ A pak se krůček za krůčkem blížil k oběti. „Eylersi, vzdej se! Dej ruce vzhůru a vzdej se! Nedělej žádný hlouposti, nemělo by to smysl! Máme tě!“

„Gratuluji,“ přitakal bývalý šéf GBO a rezignovaně pokrčil rameny. „Proto jsem se taky ozval, když jsem viděl, že jste mazaní chlapíci, jen co je pravda.“

„Nech si ty řeči a trochu polechtej strop, nebo tě budu muset nechat zaspát. Ale varuju tě, můj paprskomet je naládovanej dost černým pepřem. Nevím, jestli to máš rád vostrý.“

Eylers pomalu pokrčil rameny.

Jeho pronásledovatel už byl těsně před ním.

Vtom z protězy Eylersovy levé ruky vylétl paprsek a zasáhl špicla pod nosem. Muž zmlkl, nechápavě zažíral před sebe a potom se složil.

Eylers byl mistrem v napodobování hlasů. Perfektně si všiml přízvuku vyřízeného muže a stejným tónem zvolal: „Slime, teď můžeš přijít! Mám ho zajištěnýho!“

O chvíli později šel spát i druhý pronásledovatel.

Eylers se pak chvilku rozhlížel. Čekal další zajištění těch dvou. Jeho GBO to tak dělávala. Ale tihle hoši byli buď naivní, nebo měli problémy s personálem. Každopádně nebylo nic vidět. A když Eylers nic neviděl, tak také nikde kolem nemohlo nic být.

Teprve pak stiskl další tlačítko, umístěné rovněž na protéze a spustil tak miniaturní vysílačku, pracující na zcela neobvyklé vlnové délce.

Trvalo sotva třicet vteřin, než se na ulici začalo snášet nenápadné, staré, rozvrzané vznášedlo. Ve stejnou chvíli zhaslo pouliční osvětlení. Očividně nějaká porucha.

Za chvíli bylo zase všechno při starém: světlo svítilo a malá, tichá ulička mezi domy s kanceláři nadále zela prázdnotou.

* * *

Eylersův kontakt v El Pasu představoval bývalý šéfgent legální GBO Brando McCormick, chlap jako z westernového filmu z minulého století: opálený jako kovboj, se stejně drsnými manýry, ale se zlatým srdcem, neotřesitelným klidem a překvapivým, nápaditým humorem.

To dokazovalo už místo, jaké zvolil za hlavní stan své místní ilegální organizace: umístil ho do duté, zčásti z plastiku vytvořené skály, v pavilonu paviánů místní zoo.

Hlídačem pavilonu byl Dharkův věrný zastánce, který sice riskoval hlavu, ale dělal to rád. Zahnal protestující paviány do kouta a pustil dovnitř návštěvu.

Když Bernd Eylers vstoupil, byl bouřlivě přivítán. „Zdravíčko, šéfe, to je dobře, že se taky ukážete!!“

Další halas propukl, když dovnitř přinesli oba paralyzované špicly. Eylers však zakázal jakékoliv další vtipkování. „K těm lidem se chovejte se vši úctou. Kdo by na to chtěl zapomenout, bude mít co dělat přímo se mnou. Abyste věděli, oč jde, hoši: Kdo z vás je odborník na psychiatrii? Vy? Dr. Serfuss? Well, převezměte je a analyzujte jejich vědomí! Pak jejich vzpomínky. Centrum vzpomínek ovlivnit, ale jenom natolik, aby si nepamatovali poslední hodiny. Pak je opět propustit. McCormishi, vy mi za to osobně zodpovídáte!“

O pár minut později seděl Eylers s McCormishem u tajné vysílačky a pročítali poslední zprávy.

Nejvíce je fascinovalo, že se ohlásil Ember To Yukan, tvrdý výcvikář u ukořistěných giantských paprskových děl, a že bylo navázáno spojení s Chrisem Shantonem v Londýně a Josem Aachtenem van Haagem v Paříži.

Ember To Yukan se nabízel, že vyjmenuje padesát jím osobně vycvičených tvrdých mužů, se kterými by bylo kdykoliv možné počítat. Trochu žertem si říkali *Kyborgové*, protože se po nich obvykle požadovaly věci, jakých obyčejný smrtelník nebyl schopen.

Tahle zpráva byla vodou na Eylersův mlýn. Okamžitě přijal nutná opatření. Lidi jako Embera To Yukana potřeboval. Stará, loayální GBO ožívala den ode dne.

* * *

Zatímco se Země pohybovala v prastarém rytmu naděje a zoufalství, POINT OF se řítila kosmem. V jejím velínu stál muž, který už jednou zachránil lidstvo: Ren Dhark.

A zase jednou zabránil tomu, aby lidstvo netrpělo. Dewittovi lidé omylem napadli loď Giantů, ale Dhark se cítil být, přestože se nacházel v nedobrovolném exilu, natolik spjat se Zemí, že intervenoval u pětičlenné Vůdčí skupiny Giantů - Calu a prozatím odvrátil další katastrofu.

POINT OF měla namířeno na planetu Exodus v Tygřím systému, kam se Dharkova flotila původně uchýlila do bezpečí.

Let probíhal klidně a bez problémů. Ren Dhark poslal posádku odpočívat do kabin a ve službě ponechal jen ten nejnutnější personál.

Na lodi vládlo ticho. Bylo slyšet jen tiché bzučení agregátů.

Ren Dhark stál před obrazovou koulí, která věrně zobrazovala okolí lodi, a vychutnával si ten klid. Stál a nemohl od okolního fascinujícího kosmu odtrhnout oči.

Pak ale vykročil a namířil si to k zaměřovačům, kde sloužil jeden z jeho nejlepších techniků: Tino Grappa.

„Nu, Tino, něco nového?“

Mladík se otočil a usmál se. „Nic, vůbec nic. Jedeme jako nočním expresem za dob našich babiček. Směr je jasný, výjimečně nehlásím nic mimořádného.“

„Tak si trochu odpočiňte.“

„Rád bych, ale už jsem si odvykl. Je mi nějak divně. Klid před bouří... Znáte to.“

„Aleale,“ zasmál se Dhark. „Proč by jednou jedinkrát nemohl být na POINT OF docela normální klid?“

„Snad máte pravdu. Ale já mám stejné takový divný pocit. Například je zvláštní, že jsem z Exodu dosud nezachytil ani pípnutí. Je tam ticho jako po vymření.“

„Jak se sluší a patří. Nařídil jsem absolutní spojové ticho a tak se tam toho drží. Kdyby tomu tak nebylo, Dewittovi zaměřovači by nás už měli.“

Ale Grappa se tím nespokojoval. „Neměl bych na Exodus vyslat alespoň krátkou, kratičkou zprávu? To mlčení mě znervózňuje.“

„Ne! Žádný spojový provoz a prosím, nemalujte čerta na zeď!“

A tak na palubě POINT OF bylo nadále ticho.

Ren Dhark nemohl tušit, že Exodus je opuštěný, protože Janoš Szardak nařídil zbylým lodím Dharkovy flotily, aby planetu opustily. Někteří muži z posádek na planetě našli zlato a propadli zlaté horečce se vším všudy. V zájmu ohrožené disciplíny pokládal za lepší opustit planetu Exodus a vyhledat nějaký jiný kyslíkový svět.

Ren Dhark tedy najde jen opuštěné hnízdo.

* * *

Dokonce i oficiální šéf nové GBO McDee, jenž díky tajnému psychozásahu nevědomky pracoval pro *starou* GBO, ať chtěl nebo ne, dokonce i on považoval situaci za zneklidňující a byl z toho velice nervózní.

Co ho, ale nejenom jeho, nejvíc dráždilo, byl všeobecný klid. Dobře věděl, že se stará GBO všude na světě formuje a že je stále silnější. Ale nikde žádné akce. Všichni se chovali zdrženlivě.

McDee byl natolik odborníkem, aby mohl posoudit, že by nyní bylo dětskou hrou vyvolat na mnoha místech Země spoustu malých revolt. Ale jeho protivníci se drželi v pozadí a zůstávali v klidu.

To mohlo znamenat jen tolik, že už se cítí být natolik silní, aby nepotřebovali drobná lokální vítězství.

Že připravují něco většího.

A to bylo to, z čeho jej bolela hlava. Myslel si, že zná skutečnou sílu ilegální organizace odporu. Byla značná. Avšak na celosvětovou akci by nestačila.

Ne, za tím klidem muselo vězet něco jiného. Něco, o čem nevěděl.

Kdyby v tu chvíli seděl vedle Jose Aachtena van Haaga, rozsvítilo by se mu.

* * *

Roboni byli a zůstávali velice zvláštními lidmi.

Vnějškově se od ostatních lidí nijak nelišili. Byli to lidé jako ostatní, lidé všech barev pleti a různého původu. Ale jedno měli Roboni společné - byli totiž Gianty zavlčení na planetu Robon a tam vystaveni speciálnímu ozáření.

Díky tomu se z nich stali lidé, kteří měli mnohem rychlejší reakce než ostatní, byli výkonnější, nápaditější, bystřejší... Po vysvobození Země a jejich návratu domů jim tyto vlastnosti zůstaly, a proto se postupně shlukovali jen mezi sebou a k ostatním lidem se chovali povýšeně až arogantně. Měli své vlastní kluby, sportovní a společenské spolky... Oni totiž naprosto jistě poznali, zda někdo Robon je, nebo není.

Přitom nikdo nevěděl, *jak* to dokáží.

Obyčejné lidi mezi sebou nestrpěli.

Až na jednu výjimku:

Mazaný, neuvěřitelně schopný tajný agent Jos Aachten van Haag mezi ně směl.

Proto byl Jos momentálně nejdůležitějším agentem ilegální organizace. Byl neustále na cestách a snažil se získávat Robony pro stranu Rena Dharka, nebo je alespoň naladit proti Normanu Dewittovi.

Když si McDee lámal hlavu, Jos se právě nacházel v zadní místnosti jednoho Klubu Robonů v Havaně a zrovna končil konferenci s předními kubánskými Robony.

„Takže jsme vcelku zajedno, dámy a pánové,“ řekl a rozhlédl se.

Roboni přestali zaznamenávat údaje, dávali hlavy dohromady, počítali a dohadovali se.

Nakonec jejich mluvčí pravil: „Dobrá, Josi. V podstatě zůstane při naší dohodě. Budeme těžit mangan a měď v rámci státního plánu naplno, abychom mohli maximálně 3,7 procenta z celkového objemu těžby dát stranou a uklidit pro den X.“

„3,7 procenta se mi zdá být ztraceně málo. Nemůžete trochu přidat?“

„Kalkulovali jsme na ostří nože, Josi! 3,7 procenta je maximum, které můžeme ukrást, aniž bychom byli nápadní!“

„No jo, lepší než nic. Máte dostatek bezpečných skladů?“

„To klidně přenechte nám...“

O půl hodiny později byl Jos Aachten van Haag už zase na cestách. Přistával na tajném, v pralese ukrytém letišti nedaleko Paramariba na Surinamu, kde ho už čekala další skupinka Robonů.

Dovedli ho mezi své a opět se jednalo o suroviny, tentokrát o velká množství bauxitu.

Celý plán vypracoval Bernd Eylers a prokázal přitom své mimořádné schopnosti.

Bylo zapotřebí obrovských odborných vědomostí, pokud člověk chtěl připravit plán celosvětového převratu. Planeta jako Země potřebovala pro takový den obrovská množství různých položek: od másla po podrážky, od plastických hadic po kompletní vysílačky - to vše muselo být ve stanovený den k dispozici.

Největší potíží přitom bylo, že jediným mužem, schopným navazovat kontakt s Robony, byl Jos Aachten van Haag. Kohokoliv jiného Roboni striktně odmítali. Veškerá budoucnost Země nyní tedy spočívala na bedrech jediného muže.

Ale vše zatím probíhalo naprosto precizně.

Jos neúnavně plnil pracovní penzum a dopřával si přitom sotva nějaký spánek. Přípravoval velký den X s přímo fanatickou posedlostí. Byl to geniální adjutant šéfa generálního štábu Eylerse.

Odevšad, ze všech koutů Země, přicházela hlášení o úspěších. Velký strategický plán začínal nabírat konkrétní podobu.

Ale pak došlo ke katastrofálnímu zvratu... vinou jednoho jediného drobného nedorozumění!

* * *

Stalo se to na Urale v kombinátě Prodolko.

I tady už Roboni vyčleňovali malou část výroby a schovávali ji pro den X. Kombinát Prodolko představoval důležitý článek řetězu, protože tu bylo vyráběno konvertorové palivo.

Večer před osudným dnem tajně přiletěl Jos a informoval se o situaci. Kromě několika absolutně spolehlivých lidí se jednání zúčastnili výhradně jen Roboni, mezi jinými i Jurij Adamovič, technický ředitel kombinátu a Walter Schorn, šéf odbytu.

Dva, kteří později způsobili katastrofu.

Druhý den ráno si dlouhý, štíhlý Adamovič nechal zavolat malého tloušťíka Schorna a řekl mu: „Jedná se o 18 000 tun konvertorového paliva, Schorne. Máme je na skladě. Postarejte se, aby co nejrychleji zmizely. Jednejte přesně podle plánu.“

Adamovič mínil plán, dohodnutý před několika týdny, podle kterého se palivo mělo oficiálně dostat do Ameriky a tam mělo být rozděleno.

Ale Schorn ho nepochopil správně. Žil ještě pod silným vlivem konference z uplynulého dne a myslel si, že jde o surovinu, která má být uschována pro den X. Jak už bylo řečeno - malé, všední nedorozumění.

Tloušťík vyvalil oči. „Cože? Celý to množství má eště dneska zmizet? Ale to přece...“

„Je to možné, Schorne! Trochu přitlačte na pilu, ono to půjde!“

„Ale 18 000 tun...“

Adamovič ho ostře přerušil: „Tady neexistuje žádné *ale*, Schorne, dělejte, co máte, a ušetřte mě svých lamentací!“

Tloušťík vstal, podrbl se za uchem, zavrtil hlavou a šel. Ve dveřích se ještě jednou otočil a řekl: „Udělám to, ale absolutně nevěřím, že to skončí dobře.“

Ale už se mu nedostalo odpovědi. Jurij Adamovič se zaobíral hromadou výkresů a neposlouchal.

A tak začala celá ta pohroma.

Už brzy dopoledne se veškeré skladové zásoby radioaktivního paliva ztratily. Téměř všichni si mysleli, že je dávno na cestě do Ameriky, odkud je už několikrát urgovali.

Ztráta gigantického množství paliva byla zjištěna krátce po půlnoci, kdy se ozval jistý americký průmyslový koncern, který

predisponoval a požadoval rozdělení paliva jinak, než jak bylo původně požadováno.

Noční služba přijala zprávu a nejdřív zareagovala kysele, protože to vypadalo, jako by se onen koncern snažil získat větší množství paliva, než kolik mu náleželo.

„Ušetřte si další slova! Přídělový harmonogram nelze měnit. Nemůžeme vám poslat víc, než kolik vám patří!“

„Heavens, poslouvejte, člověče, my...“

„Lituji, ale víc nedostanete!“

Muž z koncernu Eagle si povzdechl: „Ale my přece nechceme ani gram navíc! Tak mě konečně poslouvejte!“

„Cože? Vy nechcete víc? Tak co tedy vlastně chcete?“

„Jenom přerozdělení kontingentů, abychom ušetřili zbytečný transport. Když to teď změníte, budeme to mít pak jednodušší s dopravou. To je všechno.“

„Jo tak,“ pochopil muž z noční služby. „Ale to půjde těžko. celý transport je už na cestě.“

„Ach bože, tak co se dá dělat. Dám vám jména a adresy, pokuste se transport někde odchytil a nadiktovat naše změny...“

A tak se stalo, že muž z noční služby zděšeně konstatoval, že žádný transport neexistuje a že beze stop zmizelo velké množství konvertorového paliva. Okamžitě vyhlásil poplach a událost nahlásil i do centrály v Alamo Gordu.

Nejdřív mu nikdo nechtěl věřit, ale pak propuklo peklo.

Ani ne za tři hodiny přistála na Urale kulovitá loď.

Veškeré teritorium kombinátu obklíčily ozbrojené jednotky. Na místo činu byly vysazeny i jednotky McDeeho tajné služby pod velením Norberta Singera.

Potom přistála loď BERNHARDTS STAR s ozbrojenými jednotkami policie.

Oba kosmické křižníky se pak odlepily od země a zaujaly v nízké výšce nad kombinátem bojové pozice. Veškeré nadzemní i podzemní přístupové cesty do kombinátu byly odříznuty.

Krátce nato seděl Norbert Singers v křesle naproti staříckému řediteli kombinátu, Leonidovi Tolganinovi, kterého vytáhl z postele a nechal ho podle všech pravidel zatknout. Nedali mu ani možnost se patřičně obléci. Tolganin tam seděl jen v županu a trepkách. Pořád ještě nechápal, co se to vlastně stalo.

Když mu to došlo, nechtěl tomu věřit.

Něco takového nebylo možné.

Aby se ztratilo 18 000 tun nejhodnotnějšího konvertorového paliva!

„Takže vy zůstáváte u své výpovědi, že o ničem nevíte a že si neumíte představit, jak k tomu zmizení došlo?“ zopakoval Singers.

Starý muž bezradně zvedl ruce. „Velký Bože, nerozumím naprosto ničemu! Kdo by, prosím vás, chtěl vlastnit 18 000 tun konvertorového paliva? Čtyři kila nebo pět, prosím, to snad..., ale 18 000 tun? Co si s tím počne? Vždyť to stačí k zásobení energií celé planety! V tak velkém množství to je neprodejně! Jste si jist, že se ztratily? Nedošlo při transportu k nějaké nehodě?“

Singers byl dostatečně zkušený, aby pochopil, že starý muž skutečně nic netuší. „Bohužel je jednoznačně jasné, že takové množství bylo ukradeno. Vy se nyní oblékněte a zůstaňte nám k dispozici. Předběžně setrvejte v domácím vězení.“

Jako další byl předveden cvalík Schorn, který se potil ze všech pórů, ale držel se.

Přinesl mistrovsky zfalšované podklady a překvapivě precizně prokázal, že hledané množství paliva bylo podle všech předpisů řádně odbaveno a odesláno do Ameriky.

O zbytek se postaraly jeho velké, dětské, vykulené oči.

Walter Schorn každopádně zvládl svoji úlohu natolik dobře, že ho Singers z ničeho nepodezříval. Přesto však byl ponechán ve vazbě. Singers nemínil nic ponechat náhodě.

Během výsledků odstartovaly tucty vznášedel s jemnými přístroji, citlivě reagujícími na jakékoliv silnější záření. Pročesávaly okolí, hluboké lesy na Urale, tundru, skalnatá pohoří... Nezapomínaly ani na čtvereční metr půdy.

Norbert Singers prováděl už sedmnáctý výslech toho dne, když mu přišlo hlášení, že jedno ze vznášedel pravděpodobně učinilo objev.

Singers okamžitě přerušil práci a přenechal výslech podřízenému.

Krátce nato už seděl v policejním vznášedle a letěl k udanému místu...

Ničím se nelišilo od svého okolí: opuštěná tundra, sem tam březový háj, hodně křoví, hlavně malin. Ale na přístroji, měřícím radioaktivitu, ručička poskočila.

„Podívejte!“ zvolal pilot.

Ale Singers protáhl obličej. Jestli tohle má být všechno... „Nepřipadá mi to moc přesvědčivé... Spíš to vypadá na nějaké přirozené záření.“

„Taky jsem si nejdřív myslel, ale dávejte pozor!“

Pilot zapnul přídavný přístroj a znovu, přelétával zajištěnou oblast. Neletěl přímo, pohyboval se zleva doprava, pak doleva, zase doprava a v pravidelném rytmu přelétával oblast, která se pak objevovala na přídavném přístroji v podobě podlouhlého radioaktivního ložiska. Nikde nic. Pak zase takové ložisko...

Na fólii se zvolna zakreslovala podoba celého ložiska, vytvořená naměřenými hodnotami. Zřetelně bylo vidět centrum, z něhož se paprskovitě, jako pavoucí nohy rozbíhala menší ložiska.

„Sním svůj plastikovej klobouk, jestli to není nějaká stará šachta,“ vyhrkl Singers.

„Může být, a nemusí,“ přitakal pilot. „Proto jsem si dovolil vás vyrušit a vzít sem.“

„Opuštěný důl? Hm, to by mohlo být. Ale nevidím žádnou přístupovou cestu, žádné budovy, nic...“

„Pochybností se lze při troše snahy rychle zbavit.“

„Zaměřte centrum a přistaňte tam.“

Vznášedlo za chvíli přistálo a Singers vyskočil na zem. Ochutnal hrst malin a pak se vydal na výzvědy. Avšak kamkoli vkročil, všude narážel na samé těžko prostupné, husté křoví. Nikde ani stopy po lidské činnosti.

Nebe bylo pokryté obláčky, ze kterých občas na chvíli vykouklo slunce.

Když pak zase jednou jeho paprsky pronikly, Singers zůstal stát jako přikovaný a zíral před sebe na místo, vzdálené asi deset metrů. V tomto světě kamení, rostlin a bodlácí se třeptilo cosi kovového.

Opatrně přistoupil blíž a našel kolejnici, probíhající křovinami. Nebyl sice technik, ale pochopil, že asi našel, co hledal. Pomocí vysílačky rychle přivolal speciální skupinu, která se pak okamžitě dala do práce.

Ani ne o hodinu později byla vyřešena první část hádanky. Našli řídicí mechanismus, ukrytý v kořenech velkého jalovce.

Když pak pohnuli správnou pákou, jako mávnutím kouzelného proutku se nadzvedl velký kus země i s porostem, odsunul se stranou a uvolnil přístup do podzemního průmyslového zařízení.

Kromě tří mohutných transportních pásů vedl do hlubin ještě těžební skluz a schodiště.

Singers se v doprovodu několika odborníků vydal dolů.

Cesta nebyla dlouhá.

Zhruba sedmdesát metrů pod povrchem se před nimi rozprostřela obrovitá hala.

A tam Singers našel všechno, co hledal.

V opuštěném stříbrném dole bylo nejenom těch hledaných 18 000 tun paliva v pečlivě uložených kontejnerech, ale i nepředstavitelné množství dalších zásob.

Nikdo však netušil, kdo a proč starý důl takto využil.

Singers povolal hlídky ke střežení objektu a sám se vrátil do kombinátu.

Udělal krátký proces: nechal na palubu BERNHARDTS STAR naložit šest Robonů a 74 pozemšťanů; to znamenalo celé vedení kombinátu; a dal je odvézt do Alamo Gorda, kde se už najdou prostředky, jak je přinutit, aby promluvili.

Ihned po přistání se hlásil v guvernérově kanceláři.

S neproniknutelným výrazem ve tváři vstoupil do místnosti před Dewittův psací stůl, postavil se do pozoru a se zdůrazněnou věcností řekl: „Guvernére, hlásím, že první část akce byla úspěšně provedena!“

Dewitt vstal. Musel chodit, aby zakryl vzrušení. „Takže? Co mi chcete ohlásit?“

„Ztracené konvertorové palivo bylo nalezeno a zajištěno!“

„Výborně! Kdo za tím vězí? Kdo je vinen?“

„To se musí vyšetřit,“ pravil Singers a podal zprávu o transportu podezřelých. „Ještě to však není vše, guvernére! Jsem rád, že vám mohu oznámit, že bylo zajištěno i dalších 27 500 tun paliva, které nikdo nepostrádal. Tím by měla být naše energetická krize prozatím dočasně vyřešena!“

Dewittovi to na chvíli doslova vzalo dech.

Pak poklepal Singersovi na rameno, zapomněl na zdrženlivost a zvolal: „To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem v poslední době slyšel. Nebudete litovat.“

Pospíchal k psacímu stolu, vytrhl z osobní šekové knížky čistý list, podepsal ho a podal Singersovi.

„Tady! Vezměte si to! Napište tam nějakou sumu a dojděte si pro odměnu do Státní banky!“

Na základě takových šeků byla beze slova vyplácena hotovost do výše jednoho milionu. To byla dohodnutá hranice.

Dewitt pak přešel rovnou k věci ohledně zatčených: „Musíte je přinutit, aby mluvili! Použijte všech dostupných prostředků! Za tímhle vězí nějaký velký plán! Vypadá to na nějakou vzpouru, Singersi! Bezpečnost Země je ohrožena! Je vám to jasné?“

„Zcela jasné, guvernére!“

„Takže je to teď na vás, Singersi. Nechtě zatčené vyslechnout pod psychosondami. Ale postarejte se, ať je o ně co nejlépe postaráno, ať dobře bydlí a tak dále. Prosím, žádné primitivní způsoby! Nechci být vystaven žádným propagandistickým štvavým kampaním!„

„Rozkaz, guvernére! Na mě se můžete spolehnout!“

* * *

V jindy klidném lékařském výzkumném centru v Alamo Gordu to hučelo jako v úle. Kromě pohotovostní služby se všichni lékaři sešli na poradě, ke které vyzval nestor lékařů, profesor George Martin.

Nikdo netušil, o čem bude řeč. Každopádně však zřejmě muselo jít o něco podstatného, protože jinak by je rozvážný, zdrženlivý profesor Martin - *záračný George*, jak mu přezdívali pro jeho skvělou operační techniku - určitě nesvolával.

Když se profesor Martin postavil za skromný řečnický pult, vypadal bledší než kdy jindy. Počkal, až utichne šum a pak začal: „Velevážení kolegové, budete se zřejmě ptát, proč jsem vás tak náhle vytrhl od rozdělané práce. Sám jsem si kladl otázku, zda si to budu moci zodpovědět, ale bohužel nevidím jinou cestu, jak se zbavit výčitek. Jedná se o precedens v dějinách medicíny, o němž *nemohu a nechci* sám rozhodnout.

Abych vás tedy dlouho nezdržoval: vláda k nám nechala dopravit téměř osmdesát zatčených z jistého uralského závodu. Ti zatím buď odmítali výpověď, nebo se zdálo, že nic nevědí. To já však nerozhodnu.

Ať je tomu jak chce, oficiální místa mne vyzvala a požádala, abych z těchto... hm, hm... podezřelých osob dostal výpovědi pomocí našich nejmodernějších technických prostředků a...“

Dál se nedostal, protože se zvedla vlna hlasitých protestů.

„Ale, vážení kolegové, nechtě mě přece domluvit. Posléze dostanete příležitost k diskusi... My jsme tady proto, abychom léčili lidské utrpení, abychom lidem pomáhali od bolesti. Proto vyslovuji otázku: máme jako lékaři vůbec právo, abychom použili své znalosti v zájmu politiky? Abychom v zájmu politiky ubližovali lidem a tahali z nich rozumy? Žádám vás o společné rozhodnutí. Já sám to nedokážu. Děkuji vám předem za vaši pomoc.“

Všichni přítomní pochopili, že kdyby tuto krátkou řeč odvysílala televize, došlo by k rozhodnutí: buď by Dewitt padl, nebo by se jeho moc podlomila.

Každopádně se však zpráva podobala dynamitu.

A řeč skutečně odvysílána byla...

Dewitt o lékařském srocní nic netušil, dozvěděl se o něm až prostřednictvím obrazovky. To už bylo pozdě. Nemohl nijak zasáhnout.

Se zadržovaným dechem naslouchal profesoru Martinovi a pak se sílící zlostí sledoval, jak si bere slovo jeden vědec za druhým a jak všichni odmítají drzost politiků.

Nejvíce ho rozzuřila slova mladého, ale už známého patologa: „Technika a její možnosti se během uplynulého století enormně vyvinula, což platí i v oblasti medicíny. Je tedy naprosto pochopitelné, že se jí stát a jeho instituce snaží využívat se záměrem zajistit a zpevnit vlastní politickou moc. Lékařské objevy jsou v tomto ohledu pro každého politika jistě mimořádné lákavé. Ale kdo rozhodne, kdo dovolí, aby se medicína stala služkou státu? Když to dovolíme nyní, bude pak následovat cílené ovlivňování veřejného mínění pomocí záření? Staneme se my, lékaři, lokaji - ano, katy ve službách státu? Tohle není rozhodnutí pro tento jediný případ, jde o principiální záležitost!“

Rozhodnutí bylo jasné.

Lékaři z Alamo Gorda se jednohlasně vyslovili proti státní zakázce a odmítli ji.

Profesor Martin ukončil debatu slovy: „Děkuji vám, kolegové! Velice jste mi pomohli! Budu guvernéra a nejvyšší místa o vašem rozhodnutí neprodleně informovat!“

To už nemusíš, podotkl v duchu Dewitt. Sotva docílil úspěchu, už se mu zase všechny plány hroutily.

Ale Norman Dewitt se tak rychle nevzdával. Rychle a s ledovým klidem nařídil nutná opatření.

Když k němu pak dorazil profesor Martin, Dewitt seděl v křesle a usmíval se. „Dobrá, dobrá, profesore, když jste se tak rozhodli, nikdo vás nebude nutit. Ovšem jelikož se jedná o záležitost, která je v nejvyšším státním zájmu, povolal jsem k psychovýsledkům sedm australských lékařů. Vaše lékařské svědomí tedy nebudeme trápit. Váš úkol převezmou jiní.“

Profesor Martin byl ještě rezervovanější: „Prosím. Pokud jsou australští kolegové ochotni... My nejsme!“

Když profesor odešel, Dewitt za ním chvíli hleděl. Usmíval se, ale zároveň se kousal do rtu.

* * *

Tým australských lékařů přiletěl pár hodin nato.

Byla to skupina velmi mladých, nic netušících doktorů, kteří teprve před nedávném ukončili odborné vzdělání. Bylo jim řečeno, že půjde o sériový test, a že v případě jeho úspěšného provedení mohou počítat s mimořádnou kariérou.

Už na letišti byli odříznuti od jakéhokoli kontaktu s veřejností. Dewitt chtěl zamezit tomu, aby se mladíci nesetkali se žádným zkušenějším kolegou a nedoslechli se pravdu.

Ubytovali je ve vládním hotelu a neustále je někdo střežil.

Rozhodující akce byla naplánována na ráno příštího dne.

Jako první přišel na řadu jeden z pozemšťanů. Reagoval podle očekávání a bez zábran se rozpovídal. Ale to, co říkal, bylo nedůležité, protože o ukradeném palivu nic nevěděl.

Podobně dopadl výslech druhého, třetího a čtvrtého pacienta.

Jako pátý přišel na řadu Walter Schorn.

Byl to Robon, a navíc byl o celé akci ze všech nejlíp informovaný.

Potil krev a několik nocí už nespál. Byl unaven k smrti. Situaci, že ho připoutali ke stolu, považoval za varující a zavřel oči v očekávání něčeho nepříjemného.

Lékaři vše připravili a ustoupili za ochranné štíty.

Jeden z přístrojů se rozbzučel...

Walter Schorn pocítil teplo a spokojeně usínal.

„Zesílit záření!“ rozkázal vedoucí týmu.

Bzučení zesílilo a přešlo do vyšších tónin. Ale Walter Schorn dál spokojeně spal.

Lékař znervózněl; „Přidejte! To přece není možné, aby nám ten chlap usnul!“

Ale tlouštík si dál pochrupoval.

„Zapnout na maximum!“

„To je *smrtná* dávka,“ ozval se od pultu asistent.

„Dělejte, co říkám!“

Temné bzučení zesílilo. Tlouštíka obklopile zářivé vlny světla. Ale klidně si pospával a nakonec, když s ním doktoři třásli, aby ho probudili, se dokonce poněkud rozčílil.

O pár hodin později byl znám senzační výsledek: pozemšťané nic nevěděli a na Robony psychovýslech nepůsobil.

Zajatci byli vráceni do cel. Dewitt byl informován o neúspěchu. Zuřil a oznámil, že odjíždí, aby se věci ujal osobně.

Ale mezitím se staly další věci.

* * *

Bernd Eylers pozorně sledoval vývoj a konzultoval ho s Josem.

Reagovali velice rychle.

Před budovou Dewittovy kontrarozvědky přistálo poštovní vznášedlo. Vystoupili čtyři muži v montérkách, ověšení brašnami na nářadí, a vešli do budovy.

„Máme vyměnit zesilovač v místnosti pro výsledky,“ pravil jeden z nich portýrovi. „Osobně sem má přijet guvernér, tak aby měl dobrou poslech.“

Ti čtyři vypadali natolik bodře a důvěryhodně, že se k cíli dostali bez potíží.

Horečnatě rychle pak nainstalovali skryté, maličké, ale mimořádně výkonné kamery s vestavěnými mikrofony. Netrvalo jim to ani deset minut.

Pak prošli kolem vrátného, zamávali mu, jejich vznášedlo elegantně odstartovalo a zmizelo z dohledu.

Po celé Zemi pak zděšení lidé sledovali na obrazovkách guvernéra Dewitta v podobě, v jaké ho neznali.

Dosud jej znali jenom jako stále usměvavého, přívětivého, ochotného spoluobčana a nyní byli šokováni tím co jim kamery přenášely.

Viděli Normana Dewitta bez masky.

Protože mezitím zjistil, že zřejmě pouze Roboni něco vědí, dal si předvést pět Robonů, zastávajících v kombinátě Prodolko čelné funkce.

Z jeho shovívavosti a usměvavosti nic nezbylo. Diváci viděli chladného, otrlého diktátora, který si zajatce nechal postavit do řady, pak zavolal skupinu ozbrojených policistů a řekl: „Dovolte, abych vás seznámil s komandem smrti! Vypadá to, jako byste ztratili řeč? Dobrá, zemřete tedy němí jako ryby, až vás dám zastřelit.“

Pak udělal významnou pauzu, předstoupil před každého zajatce jednotlivě, pohlédl mu do očí a pokračoval: „Ještě máte čas. Ještě si to můžete rozmyslet. Dávám vám přesně pět minut! Jestli i pak zůstanete paličatí, nebudu mít slitování. Postavím vás ke stěně!“

Těch pět se chovalo velkolepě.

Jurij Adamovič se jen posměšně ušklíbl a řekl: „Dewitte, teď konečně ukazujete svoji pravou tvář! Pro mě za mě si nás zastřelte, přestože vím, že máme právo na řádný soud!“

Dewitt pobledl a chraplavě vyhrkl: „Já vám ukážu vaše práva, Adamoviči!“ A udeřil ředitele do tváře. „Takhle vypadají vaše práva, abychom si rozuměli.“

Ale pak se situace rázem změnila. Ozval se drobný, ale výkonný reproduktor, skrytý Dewittovým zrakům: „Bravo, hoši! Držte se! Všechno, co se s vámi nyní děje, je v tuto chvíli živě vysíláno do celého světa! Dewitte, pokračujte! Využte se na nich. My to zaznamenáme a odvysíláme, aby i ten největší hlupák na Zemi pochopil, co jste zač! Konečně jste se nám ukázal ve své pravé podobě! Děkujeme vám za to!“

Dewitt sebou trhl a pak udělal to nejhluupější, co mohl: utekl z místnosti.

V soukromém vznášedle zběsile rychle přeletěl do své kanceláře, tam okamžitě podepsal propouštěcí listiny všech zatčených, ale to už bylo pozdě.

Roboni na celé Zemi spatřili na vlastní oči, jak se Dewitt choval k jejich druhům. Reagovali s rychlostí sobě vlastní.

* * *

Bernd Eylers, Jos Aachten van Haag, Chris Shanton a Ralf Larsen, hlavní osoby hnutí odporu, se sešli v opičím pavilonu zoo v El Pasu.

Konstatovali, že situace dozrála. Roboni na celé Zemi byli jednoznačně naladěni proti Dewittovi.

To, co začalo jako katastrofa na Urale, skončilo jako pravý triumf.

V tajném hlavním stanu zavládlo nadšení.

Ale rychle se ztratilo.

Nepočítali totiž s tím, že Roboni zareagují tak rychle.

Téměř každou minutu přicházely zprávy o povstání Robonů. Všude po celém světě se Roboni seskupovali, provolávali hesla a bojovně vykřikovali, že Dewitt musí padnout.

Na Zemi začínalo propukat peklo.

Nastala chvíle, kdy bylo nutno převzít moc.

Ale Ren Dhark se ještě nevrátil!

Muži v pavilonu opic zoufale a bezmocně sledovali, jak se zvedá vlna revoluce, ale nedokázali a nemohli zasáhnout a řídit ji. Bez Rena Dharka a jeho flotily byli bezmocní. Přitom nyní bylo pouze otázkou hodin, kdy Dewitt padne a Roboni převezmou moc!

Z deště pod okap!

To se Robonům nesmělo podařit. Zastavit je? Na to bylo třeba mít zbraně, vojenskou moc, jinými slovy zase Dharkovu flotilu.

Situace k uzoufání...

* * *

POINT OF držela kurz k planetě Exodus v Tygřím systému.

Na palubě vládla uvolněná, veselá nálada, let probíhal naprosto nerušené a klidně. Už jen několik hodin a budou u cíle.

Muži už pomalu žertovali o dinosauřím stejku, kterým je Szardak přivítá.

I velitel Ren Dhark se cítil mimořádně dobře. Seděl ve velínu a s úsměvem naslouchal nejružnějším starostem přítele Dana Rikera.

Vtom zařval absorbér přetlaku.

Ren Dhark vyskočil a běžel ke kapitánskému pultu.

Poblíž POINT OF se roztrhl prostor. V mohutném otřesu se rematerializovaly dvě kulovité lodě o průměru 400 metrů.

Hlášení z jednotlivých pracovišť POINT OF nabíhala rutinově. Ren Dhark podvědomě s potěšením sledoval, jak perfektně je posádka vycvičena. Během několika vteřin byla loď v bojové pohotovosti.

Ren Dhark napjatě sledoval obrazovou kouli. Obě cizí lodě se jim blížily.

S kým to měli co do činění?

Mohly to být Dewittovy lodě, pak by zřejmě došlo k neúprosnému boji, ale ten Dhark neměl rád. Nechtěl střílet po lidech, nechtěl je zabíjet.

Ale mohly to také být lodě, ukořistěné piráty na Robonů. Poslední možností bylo, že se jedná o pravé giantské lodě s Gianty na palubě. Kdyby to tak bylo, nesměla POINT OF zaútočit. „Co si o tom myslíš, Dane?“

Dan Riker pokrčil rameny. „Nevím... Každopádně musíme být obezřetní.“

Dhark přikázal spojařům, aby se pokusili navázat s cizími loděmi spojení, ale jak se dalo předpokládat, lodě na volání POINT OF neodpovídaly a s nezmenšenou rychlostí se řítily proti prstencové lodi na kolizním kurzu.

„Rene, co kdybychom zapnuli hvězdné sání a vypařili se?“ navrhoval Riker.

Ale Ren Dhark rozhodně vrtěl hlavou: „Ne, dokud se nedozvíme, co se stalo na Exodu. Nemůžeme nechat Szardaka a ostatní ve štychu.“

Přikázal, aby vypnuli pohon POINT OF. Nyní se pohybovali volným pádem a vlastně čekali na cizí loď. Muži na palubě zadržovali dech. K rozhodnutí mohlo dojít každou vteřinou.

Oba křižníky mohly už dávno zahájit palbu, vzdálenost byla dostatečná.

Ale nestalo se.

„Panebože, copak se s námi snad chtějí srazit?“ vyhrkl Riker. Mužům ve zbraňových systémech stékal pot z Čela, ruce se jim chvěly vzrušením, neustále kontrolovali přístroje a byli připraveni každou chvíli stisknout spoušť.

Vtom však obě kulovité lodi zbrzdily let, zastavily a přizpůsobily se rychlosti POINT OF.

„Zdravíčko, sousedi,“ poznamenal Dan Riker a Ren Dhark dodal: „Vypadá to, že bys s tímhle žertíkem mohl mít pravdu, Dane...“ Pak stiskl tlačítko do hangáru Blesků a požádal jednoho z pilotů: „Vonceve, my se tady dohadujeme, kdo nám to vlastně dělá společnost. Mohl byste vystartovat a podívat se na ně zblízka?“

„Jasně,“ bez váhání odvětil Voncev. „Zkusím se jim mrknout do ložnice!“

„Udělejte to, Vonceve. Ale v žádném případě nevlétejte dovnitř a nepoužívejte zbraně, jasné?“

Blesk proplul stěnou mateřské lodi, pak se přiblížil k jedné z kulovitých lodí a v bezprostřední blízkosti ji obkroužil. Na obou křižnících se naprosto nic nedělo. Žádná reakce.

Když se pak Voncev vrátil, mohl leda pokrčit rameny: „Ať jsem se snažil jak chtěl, nic jsem neobjevil. Vypadá to tam jako po vymření!“

„Nemůžeme se tady pohybovat věčně v jejich společnosti, Rene,“ řekl Riker. „Pomalu by se mělo něco stát. Jdou mi dost na nervy. A naší posádce už asi taky!“

Ale Ren Dhark zůstával ledově chladný. Když odpověděl, připomínal tygra, připraveného ke skoku: „Nic neunáhlit, Dane! Budeme dál vyčkávat!“

„Ty tomu říkáš unáhlování? Rene, opravdu, ty máš sice nervy jako lodní lana, ale nemůžeš čekat, že ostatní jsou stejní. Pomalu něco podnikni, nebo...“

„Nebo?“ ozvalo se ostře.

„Nebo dojde u někoho z posádky ke krátkému spojení. Už jsou příliš dlouho v napětí.“

„Dokud nerozkážu, nic se nestane.“

Ale stalo se a přišlo to neočekávaně.

Manu Čobe sledoval dění ze spojové centrály a do ničeho se nepletl. Pak ale dostal nápad.

„Morrisi,“ řekl šéfspojaři. „Mohl byste pro mě něco udělat? Je to experiment, nevím, jak dopadne, ale chtěl bych to zkusit.“

„A sice?“

„Prosím, zapomeňte na okamžik na všechny speciální přístroje a zapněte normální, obyčejnou vysílačku.“

Glenn Morris pokrčil rameny a uposlechl. „Prosím, prosím, i když upřímně řečeno nevím, co si od toho slibujete.“

Černý Afričan přistoupil o krok blíž a řekl: „Tak a teď to zapněte na nejvyšší citlivost!“

Spojař znovu pokrčil rameny, ale uposlechl.

Jenže Manu Čobe ještě stále nebyl spokojen: „Copak neexistuje možnost, jak z toho křápu dostat ještě víc šťávy? Nějaké rezervy pro případ nouze?“

„Existují, Čobe! Ale musel bych to zatížit za hranici bezpečnostních předpisů.“

„Prosím, udělejte to! Na moji zodpovědnost!“

Spojař se kousl do rtu. Tentokrát byl už nerozhodný. Riziko bylo prostě příliš velké.

Ale Afričan naléhal: „Říkal jsem, že je to na moji zodpovědnost!“

„Tak dobře,“ povzdechl si spojař a stiskl nějaká tlačítka.

Hodnoty na přístrojích vyskočily do závrtných výšek.

A pak by ve spojové centrále bylo slyšet upadnout špendlík. Nikdo se neodvažoval ani dýchat.

Morris opatrně zvyšoval intenzitu příjmu.

A ozvalo se slabé hadí syčení. Museli si málem stoupnout k reproduktorům, tak slabé bylo.

Ale ozývalo se.

Takže věděli, s kým mají čest.

Glenn Morris se spojil s palubním mozkiem Checkmasterem, který jediný byl schopen syčení přeložit.

Když Čobe a Morris uslyšeli překlad, Čobe ani nepoužil palubního rozhlasu, aby se spojil s Dharkem a raději rovnou běžel do velínu.

Měli co dělat s giantskými křižníky, které se nacházely v nouzi a žádaly o pomoc.

Gianti, kteří žádali o pomoc!

To byla neuvěřitelná věc. Ty namyšlené, chladné a bezohledné bytosti, které málem vyhubily lidstvo, které si říkaly *Strážci vesmíru*

a pro lidi měly jen výraz *Zatracenci*, bytosti, disponující nepředstavitelně vyvinutou technikou, nyní prosily o pomoc Člověka?

Jestli to bylo doopravdy tak, pak nastal neuvěřitelný okamžik triumfu.

Možná tu také byla možnost vysloužit si vděk těchto bytostí,, a tím přispět k míru.

Manu Čobe měl dobrý nápad. Byli to opravdu Gianti a skutečně z posledních sil volali o pomoc.

Ren Dhark sestavil krátkou odpověď, kterou Checkmaster přeložil do hadího syčení a odvysílal ji za pomoci přetížené vysílačky, aby ji téměř nefunkční giantské přístroje byly schopny zaznamenat.

Blesky 002, 003 a 004 byly připraveny.

Velitel POINT OF Ren Dhark osobně řídil jeden z nich. Doprovod si vybral velmi pečlivě: vynikajícího spojaře a lékaře Manu Čobeho, prvního inženýra lodi Milese Congollona a Area Doorna, střapatého, zrzavého Sibiřana s neuvěřitelnou technickou intuicí.

Ren Dhark si s sebou vzal elitu, ale pořád ještě nevěděl stoprocentně, jestli přece jen nejde o nějakou léčku.

Plán zákroku dohodli přesně do detailu. Hlavně bylo třeba uhlídat, aby ohnisko pohonu Blesku nic nepoškodilo.

Čluny zaujaly svá místa.

Rutinované odstartovaly a v kosmu se seřadily. Ren Dhark v Blesku 002 převzal vedení. Blesky 003 a 004 letěly společně v mírném odstupu od velitele.

Dhark pak rozkázal: „Přepínám na automatické řízení a zároveň přebírám 003 a 004. Pohon bude vypnut těsně před kulovitými loděmi. Vlétne se setrvačností, se zapnutým intervalem, ale bez pohonu. Všechny zbraňové paprsky mějte připraveny. Je to jasné?“

Rozuměli mu.

Za pár okamžiků prolétli stěnou první lodi a poté, co vypnuli interval, přistáli v hangáru záchranných člunů.

Ren Dhark vyskočil z kabiny a na zlomek vteřiny se zarazil, protože byl rázem obklopen skupinou Giantů.

Opět jim stál tváří v tvář.

V průměru byli Gianti vysocí přes dva metry, měli čtyři ruce a dravci hlavy. Jejich řeč zněla jako hadí sycení. Ale když chtěli, dokázali se s lidmi dorozumět telepatickou cestou.

Ren Dhark jim sebevědomě a beze strachu hleděl do očí.

Gianti se mezi sebou dorozumívali, vypadalo to, že nemají jednotný názor na věc. Pak přece jen vyslali první telepatický impuls:

Potřebujeme vaši pomoc. Naše zaměřovači a spojové zařízení je na obou křižnících silně poškozeno. Bohužel jsme s sebou nevzali naše spojové odborníky, a proto jsme bezradní. Potřebujeme vás a očekáváme, že nám pomůžete.

„To jsou způsoby,“ rozčiloval se Miles Congollon. „Co takhle použít kouzelné slůvko *prosím!*“

Ale Ren Dhark mávl rukou. „Jen klid, Congollone! Ted' je ve hře víc než nějaká zdvořilost. Pojd'te, podíváme se na to.“

Manu Čobe a Miles Congollon vykročili ke spojové centrále, zatímco Ren Dhark a Are Doorn se vydali k zaměřovačům.

„Panebože,“ povzdechl si Doorn, když se rozhlédl. „Tady to teda vypadá...“

Spečené dráty, vypálené kontakty, poničené přístroje...

„To se jim muselo stát v boji. Chytili pár pěkně tvrdých zásahů. Mohl byste se jich na to zeptat. Třeba to bude důležité i pro nás,“ navrhoval Doorn.

Ren Dhark to zkusil. Ze všech sil se snažil navázat telepatické spojení, ale Gianti nereagovali. Očividně nemínili o této záležitosti podávat informace. Vypadalo to, že jim stačí, když mají na palubě někoho, kdo se jim pokusí opravit přístroje.

Doorn se po půlhodině vyhrabal ze změti spečeného zařízení a pokrčil rameny: „Je to beznadějně, Dharku. Tyhle škody se s palubními prostředky opravit nedají. Tady je potřeba zabudovat kompletní agregáty!“

Krátce nato přišli i Čobe s Congollonem a hlásili totéž.

„Třeba to na druhé lodi vypadá líp,“ navrhoval Dhark. „Podíváme se.“

Opět se pokusil navázat telepatické spojení s Gianty, a tentokrát už to vyšlo.

Posuňte naše tři lodě tlakovým paprskem na palubu vaší druhé lodě. Zamezíme tím poškození vnitřku.

„Ihned pochopili: *V pořádku. Jdete na palubu Blesků. Ostatní vyřídíme my.*

Ale ani na druhé lodi nebyla situace lepší - ba naopak, spíš to tam vypadalo ještě hůř než na první.

Zatímco se lidé mezi sebou bavili co dělat, zastihla je další telepatická zpráva Giantů: *Je nám jedno, jak to spravíte. Dokud to nespravíte, nepustíme vás ven.*

„Já to tušil,“ vybuchl Miles Congollon. „Nejdřív nafoukané řeči a potom rovnou vydírání! My teda...“

„My neuděláme *vůbec nic*, Congollone,“ vpadl mu Dhark do řeči. „Zaprvé jsme nyní skutečné v jejich moci, zadruhé míním v zájmu ochrany Země zabránit jakémukoliv konfliktu s Gianty, a za třetí je na nás, abychom všemocným *Ochráncům vesmíru* předvedli, že *Zatracenci* mají lepší způsoby než oni!“

„Doufejme, že si vaše myšlenky přečetli,“ sykl Are Doorn a rozhlédl se po Giantech.

Ti však stáli koleni dokola naprosto bez hnutí. Čekali.

Vtom Dhark dostal nápad. Nejdřív to byla jenom odvážná představa, která však posléze nabývala stále konkrétnější podobu.

Opět se spojil s Gianty: *Možná vám mohu pomoci, ale sdělte mi cíl vaší cesty.*

Proč? Co zamýšlíš?

Máme na palubě přístroj, kterému říkáme Checkmaster. Myslím, že Checkmaster je schopen vyhodnotit vaše údaje a výsledek předat vašemu palubnímu mozku. Pokud to vyjde, můžete i bez zaměřovače doletět domů s naprogramovaným automatickým pilotem.

Poprvé zaznamenali u Giantů cosi jako zájem. Vypadali, jako by dávali hlavy dohromady. Hadí syčení sílilo.

Konečně přišla odpověď.

Nepůjde to! Neznáte řeč našich čísel a symbolů!

To nechte na nás. Vaše symboly jsou nám dobře známy!

Toto sdělení vyvolalo mezi Gianty zřetelné vzrušení. Místnost se opět zaplnila syčením.

A pak se rozhodli.

Ren Dhark telepaticky přijal potřebné navigační údaje, zaznamenal je a učinil malý pokus. Řekl svým přátelům: „Vracíme se do Blesků, vyhodnotíme údaje u Checkmasteru a přivezeme je sem zpátky!“

Ale pak se stalo to, co Dhark vlastně čekal. Paraimpulzy Giantů mu sdělovaly: *Smíš letět jenom ty. Tvé kolegy si tu necháme jako rukojmí.*

Ted' to bylo ale i na Dharka příliš. Založil ruce na hrudi a ostře soustředěn sděloval Giantům:

Chtěl jsem si vás jenom vyzkoušet! Dokázali jste mi, jak mizerná je vaše telepatie. Jinak byste už dávno pochopili, že vám opravdu chceme pomoci. Ale vy jste zřejmě příliš hloupí a zbednění, než abyste dokázali pochopit ty nejjednodušší souvislosti, Nebo je snad nechcete pochopit. Každopádně s vámi na této úrovni jednat nebudu. Bud' se nám omluvíte a necháte nás jednat, jak chceme, anebo můžete nadále bloudit kosmem. Je mi jedno, co s námi uděláte. A dost už tě vaší hloupě arogance! Rozhodněte se, co chcete!

Jeho slova vyvolala značný rozruch.

Hadí syčení bylo téměř nesnesitelně silné. Sebejistota Giantů byla zřejmě značně otřesena.

Ale Ren Dhark ještě neskončil:

Nafoukaně si říkáte Strážci vesmíru a nám Zatracenci. Ale teprve až pochopíte, že nejste Strážci vesmíru a že my nejsme Zatracenci, teprve pak bude v Galaxii mír, klid a bratrství mezi všemi bytostmi. Tak a teď čekám na vaši odpověď.

Rozrušené syčení ještě drahnou chvíli trvalo.

Konečně se Gianti vymáčkli:

Dáváme ti volnou ruku!

„No vida, proč ne hned?“ zamručel Doorn.

Své přátele tady nechám, řekl Dhark, a na svoji loď poletím sám. Pokusím se vám pomoci.

Nasedl a jeho Blesk byl opět bez pohonu vytlačen z lodi. Za pár okamžiků stál v depu Blesků na palubě POINT OF.

Ve velínu nechal vyhodnotit údaje Giantů a za pár vteřin měl výsledky v ruce.

Souřadnice transitního skoku byly pro obě giantské lodě spočítány. Zbytek byl už rutinní záležitostí.

Ren Dhark se vrátil ke Giantům. Uložil souřadnice do palubních počítačů.

Ted' už vám bude stačit, když budete transítovat a jste zpátky v domovské sluneční soustavě, soustředěně sděloval Dhark.

Jeho informace byla přijata bez jakékoli známky díky.

„Tedy já snad neznám impertinentnější zjevy.“ poznamenal Miles Congollon během zpátečního letu k POINT OF.

Pak zaznamenali silné otřesy prostoru. Giantské lodě transitovaly dřív, než se Blesky stačily vrátit na palubu mateřské lodi.

„A jsou doma,“ zvolal Doorn. „Bez nás by hanebně zahynuli...“

„Mě by jen zajímalo, kde ten domov Giantů vlastně leží.“ poznamenal Dhark, a když se vrátili do velínu POINT OF, nechal si v Checkmasteru znovu vyhodnotit giantské transitzní souřadnice.

Giantské lodě transitovaly do vzdálenosti 492 světelných let za Granátový systém.

POINT OF znovu nabrala směr k planetě Exodus. Zanedlouho se tato zelená planeta objevila. Byla to planeta, ke které už něco cítili, planeta, která jim dočasně poskytla nový domov, když to nejvíce potřebovali.

POINT OF slétla na oběžnou dráhu a Exodus symbolicky na pozdrav obletěla.

Obrazová koule pak stále zřetelněji ukazovala náhorní plošinu, kterou si před časem flotila vybrala k přistání.

Ale lodě, které tu měly na prstencovou loď čekat, tam nestály.

Plošina byla pustá a prázdná!

Obrovitá POINT OF měkce přistála a bzučení pohonných agregátů utichlo. Posádka měla dobrou náladu, muži se těšili na setkání s kamarády. To ovšem netušili, co je čeká...

Ren Dhark vyšel z lodi a zdrceně se rozhlížel.

Ještě nikdy se necítil tak opuštěně.

Takže Morris měl pravdu, pomyslel si v duchu...

Procházel se po plošině a podle zanechaných stop usuzoval, že muselo jít o velice spěšný odlet. Muselo se stát něco skutečně vážného, když se Szardak rozhodl k takovému kroku. Navíc bylo nutno pomyslet na posádku POINT OF. Jestliže zmizení flotily tížilo kapitána, jak se asi budou cítit jeho muži?

Ren Dhark se pomalu vracel na palubu. V duchu si dával dohromady, co svým lidem poví, ale nakonec se jeho úvahy ukázaly jako zbytečné.

Sotva přišel, rozrušeně mu hlásili, že ze Země zachytili silné hypervysílání, odeslané v supertajném kódu GBO, se kterým si nikdo na palubě nevěděl rady.

„Co takhle Checkmaster?“ navrhoval Riker. „Třeba nám zase jednou pomůže?“

Zkusili to.

A palubní mozek Tajemných, Checkmaster, je znovu překvapil. Ve zlomku vteřiny rozluštil text a vydal Dharkovi srozumitelné znění:

Eylers pro Rena Dharka. Rychlý návrat na Zemi nutný. Přítomnost na Zemi naléhavá. Roboni ve vzpouře. Hrozí brzké převzetí moci Robony.

Situace se rázem změnila.

Ren Dhark zrušil spojový klid a přikázal okamžitě hledat kontakt se Szardakem a zmizelými loděmi. Dhark instinktivně pochopil, že jde o každou minutu.

* * *

V hloubce tří tisíc metrů pod hladinou Atlantiku pokračovaly práce na přípravách těžby nově objevených ložisek uranu. Jednalo se o několik tisíc tun této převzácné suroviny, vyvažované zlatem.

Z technického pohledu probíhalo vše podle plánu.

Byly tu však jiné problémy.

Hlavně psychické.

Těžaři nevěděli, co si ve volném čase počít. Jejich nálada, podtržena stísněnými prostory tlakových komor na mořském dně, přerůstala stále silněji do podrážděnosti a neschopnosti spolupracovat. Šéfinženýr subatlantických uranových zásob Balduin Gerson si dělal starosti.

Seděl v ponorném dožeru a vezl vytěžený uran. Nenamířil si to však rovnou do tlakové komory, trochu se projížděl mořem. Přitom vjel do roje obrovitých ryb, podobajících se hodně přerostlým makrelám: měly až pět metrů délky, černou barvu a tlamu plnou velice ostrých zubů.

Gerson coby starý rybář a lovec neodolal pokušení.

Opatrně vysunul obě obří chapadla dožeru. Otevřela se jako krabí nohy, zvolna objala tělo jedné z ryb a pak ho náhle sevřela.

Ponorným dozěrem to začalo najednou házet ze strany na stranu, jak se ryba divoce bránila, ale neměla šanci.

Skončila v tlakové komoře.

Úlovek byl potěšením pro biologa a lékaře subatlantické stanice. Biolog ji velice rychle identifikoval: „Jedná se o exemplář, který je znám pod názvem *Chiasmodon niger*, avšak známe ho jen ve výrazně menší velikosti. Tady máme co dělat s gigantickou odrůdou *Chiasmodonu*. Navrhuji, abychom ji pojmenovali *Chiasmodon niger gigantus*!“

Šéfinženýr Gerson nesdílel nadšení kolegy biologa a suše se zeptal: „Doktore, je to zvíře jedlý?“

Mladý vědec zíral, jako by vedle něho právě udeřil blesk. „Co říkáte? To přece nemyslíte vážně?! Sníst tento jedinečný, nenahraditelný kus!“

„Inu, doktore, tak jedinečný a nenahraditelný kus to zase není. Kolem nás plavou celá hejna těchto ryb. Právě proto se vás ptám, jestli by se daly jíst!“

Mladý vědec rozpráhl ruce, postavil se mezi rybu a šéfinženýra a žalostně protáhl: „Jen přes mojí mrtvolu, Gersone! Tahle ryba bude řádně vypreparována. Nepatří vám, nýbrž vědě! Přivezte mi další exemplář! Pak můžeme hovořit o jídle!“

„Když myslíte,“ usmál se šéfinženýr a vyrazil.

Za čtvrt hodiny se vrátil s dalším kusem. Tento exemplář byl podstatně větší, než ten první.

„Kolik byste jich ještě chtěl, doktore?“

Vědec však na posměšnou poznámku nereagoval a rovnou se pustil do práce.

Výsledek byl překvapivý.

Maso *Chiasmodonu* bylo v podstatě tuhé a nepoživatelné. Vinou rychlé změny tlaku při přenosu ryby z moře do tlakové komory však popraskaly buněčné stěny a maso se proměnilo do velmi jemné, máslu podobné substance.

Proti požívání takového masa nebylo námitek, ba naopak: obsahovalo mimořádně hodně bílkovin a bylo bohaté na vitamíny a minerály. Ale na druhou stranu se velmi rychle kazilo.

Když si Gerson poslechl vědcův výklad, spokojeně přitakal a řekl: „Takže dneska máme na jídelníčku - jak se ta potvora jmenuje? Jo, *Chiasmodona*. Jsem zvědav, jak bude chutnat.“

Chutnala výborně.

Všichni se shodli, že je to delikatesa.

Mladý biolog však ani neochutnal, přece jen byl poněkud roztrpčen...

Ale Gerson si ho pozval k sobě a držel mu sáhodlouhou přednášku o tom, jak je třeba zaměstnat posádku, aby neměla hloupé myšlenky a pověřil biologa řízením a vedením podmořských výprav za faunou a flórou. Vedly ho k tomu i další důvody, z nichž nejpádňější byl ten, že lidstvu stále ještě scházel dostatek kvalitních potravin.

Gerson však přijal teprve poté, když mu Gerson vysvětlil, že by se mohl proslavit.

A stalo se.

Během mnoha svých podmořských výprav biolog skutečně objevil a většinou i ulovil řadu dosud neznámých druhů. Zakrátko si udělal jméno. Proslavil se.

Navíc se z úlovků, povětšinou chutnajících velice delikátně, stal výnosný obchod.

Gerson se občas těch výprav účastnil.

Když se jednoho dne vrátil, spatřil v tlakové komoře speciální malou ponorku a překvapeně poznamenal: „Ale, návštěva!“

Odkázali ho do kantýny, kde na něj suchozemský návštěvník čekal. Byl středně velký, měl ohnivě rudé vlasy a vypadalo to, že kdysi prožil nějakou nehodu, protože měl tvář samou jizvu. Oční víčka mu z velké části chyběla.

Nepřijel sám, přivedl si celé mužstvo. Ale jeho lidé, bylo jich zhruba dvacet, seděli v rohu kantýny a spokojeně se bavili.

Už takové dělení Gersonovi nesesedělo. Byl zvyklý se dát za každých okolností pohromadě se svými muži...

Zrzavec se představil jako Alec O'Dougherty a legitimoval se.

Gerson z dokladů a plné moci zjistil, že je to specialista na exploze. Plnou moc podepsal sám guvernér Dewitt a stálo v ní, že Gerson je povinnen vycházet O'Doughertymu ve všech ohledech vstříc a spolupracovat s ním.

„Hm,“ zabručel Gerson. „To je všecko fajn, ale nechápu, co od nás vlastně chcete. Sám mám dva výtečné pyrotechniky, víc jich tu zatím nepotřebujeme. A co znamená ta parta dělníků, kterou jste přivezl?“

„Všecko vám povím, Gersone, ale ne tady v kantýně. To, co vám mohu sdělit, je přísně tajné. Takže až ve vaší kanceláři...“

Odešli do kanceláře.

Tam pak Gersonovi během chvilky ztuhly rysy. „To je šílenství, Člověče! To je přece zločin! Já to rezolutně odmítám! Nesouhlasím!“

Zjizvený muž sevřel rty a pravil: „Co se rozčilujete, Gersone? Tím přece vůbec nic nezměníte. Já jednám z příkazu vlády, nic víc. Musím vykonat, co je mou povinností, Gersone. Jestli si chcete stěžovat, prosím! Ale varuju vás, nic tím nezměníte, kromě toho, že ublížíte sám sobě.“

Gerson si nalil sklenku whisky a zapálil si. Chvíli mlčel a pak zopakoval: „Takže, O'Dougherty, vy prostě miníte naši stanici prošpikovat výbušninami a proměnit nás na sud se střelným prachem?“

„No no, to jste řekl příliš ostře, Gersone! Prostě je to tak, že guvernér prožívá, ehm, napjatou politickou situaci a naším úkolem je podminovat důležité průmyslové objekty, aby nakonec nepadly do rukou nepřítele. Každopádně přitom dáme pozor, aby se nikomu nic nestalo...“

„Neučte mě rozumět plastitu, O'Dougherty! To je nejzákeřnější výbušnina, jakou znám! Takže co? V případě té vaší potřeby -jak to tady odpálíte?“

„Z centrály v Alamo Gordu.“

„Výborně,“ vyhrkl posměšně Gerson. „Stačí, když tam nějakej pitomec stiskne tlačítko a...“

„Věřte mi, Gersone, že to tak není. Odpal je trojnásobně jištěn... Proto jsem s sebou vzal své nejlepší odborníky.“

„A co když dojde k nejhoršímu?“

„Budete včas informováni a budete mít čas k evakuaci... Ale nač dlouhé řeči, Gersone, stejně to bude tak, jak si vláda přeje...“

„Dobrá, tak se do toho dejte! Ale postarejte se, abyste tady nezacláněli dlouho. Nemáme moc místa ani pro sebe...“

Sotva O'Dougherty odešel, Gerson si povolal jednoho ze svých pyrotechniků a mladého staničního elektrikáře. V krátkosti jim vyličil, oč jde. Pak chvíli sledoval, jak to oba muže rozohnilo, a pokračoval:

„Dobře mě poslouchajte, hoši. Dám vás oba těm chlapům k dispozici. Jako důvod uvedu, že se tady u nás koneckonců moc nevyznají. Nedebatujte s nimi. Buďte milí, přívětiví a ochotní. Ale

mějte pořád oči otevřené. Očekávám od vás, že budete perfektně v obraze. Nejde jen o to, abyste věděli, kde jsou umístěny nálože. O tom budu nakonec zřejmě oficiálně informován. Hlavně jde o to, abyste znali techniku roznětek a na jaký impuls to tady má vylétnout do vzduchu... Nebo do vody. Chápete? Buďte špičky ve vlastním podniku a posloužíte tím nám všem!“

Oba muži souhlasili.

O'Doughertyho lidé byli velmi schopní. Práce jim netrvala ani celé tři hodiny a nálože byly uloženy v geologicky nejvhodnějších místech.

Krátce nato parta pyrotechniků odplula.

A Gersonův šedovlasý pyrotechnik se i s mladým elektrikářem hlásili svému šéfovi.

„Tomu, kdo je tak nezodpovědný a je schopen zničit nejdůležitější průmyslová centra, nebudou vadit ani zmařené lidské životy... A to já nemíním dopustit. Chlapi, jste schopni ty nálože demontovat?“

Oba muži přitakali.

„Pak je odvezeme do bezpečné vzdálenosti od základny,“ pokračoval Gerson. „Chceme přežít... do té doby, než se vrátí Dhark!“

Oba muži se usmáli. Byli stejného názoru.

Za tři a půl hodiny odplouvali ze stanice. Oficiálně na ryby. Ale asi neměli štěstí. Vrátili se bez úlovku.

A Gerson mohl spokojeně spát.

* * *

Zlatá horečka, kvůli které byl Janoš Szardak nucen opustit Exodus, už na palubách jeho lodí pozvolna opadávala. Muži se vzájemně dobírali a žertovali a Szardak coby zkušený psycholog věděl, že jakmile se o vážné věci začne vtipkovat, lidé ji už překonali.

Ale tím nebylo ještě vše vyřešeno. Stále hledali nějakou planetu, na které by se mohli usadit, než se vrátí Dhark, a to nebylo právě lehké.

Pak konečně narazili na planetu, která zhruba odpovídala podmínkám, jaké vládly na Zemi, ovšem až na jednu věc: na téhle

planetě měla přitažlivost sílu jenom 0,3 pozemské gravitace. To bylo příliš málo.

Nicméně Szarduk se přece jen rozhodl k přistání na bělostné mořské pláži.

Přistáli ve scenerii, připomínající jižní moře.

Nerostly tam sice žádné kokosové palmy, ale zato tu byly vysoké stromy s temně rudými plody. Listy měly obrovské, jedním by člověk přikryl celý dům.

Ale šumění větru v korunách a pláž byly tak lákavé, že Szardak neodolal a vyšel ven z lodi. Navíc ten svěží vzduch a teplo!

Přesněji řečeno, Szardak *chtěl* opustit palubu.

Protože vinou nezvyklé gravitace neodhadl krok a spadl dolů na pláž.

Neublížil si, nic ho nebolelo. Vstal a pokoušel sejít, ale každý krok se změnil ve skok. Obvyčejný krok bez použití jakékoli síly nebo odrazu ho přenášel do vzdálenosti čtyř metrů. Třeba si na to zvykneme, říkal si a posadil se na kámen. Pak spatřil v moři spousty ryb a měl ještě větší chuť zůstat.

Ale sotva vstal, opět neodhadl sílu a skončil v moři. Plavání problémem nebylo. Jenom ta chůze...

Ne, říkal si nakonec, s tím se posádky jen tak nevyrovnají. Vzájemně by se potloukli už na první vycházce. Kromě toho cítil jakousi podivnou euforii, podezřele výbornou náladu, jako by mohl lámat skály...

A když pak opodál přešly přes pláž medúzy velké jako skot a ponořily se do vody, stačilo mu to.

Takže flotila musela znovu zpět do vesmíru a hledat, hledat, hledat.

Nebylo to poslední přistání.

Na další planetě, která se zdála vhodná, zase zuřily neuvěřitelně silné bouře. Astronomové je vysvětlovali neobvykle rychlou rotací planety.

Nakonec to vypadalo, že budou mít štěstí.

Objevíli sluneční systém, ve kterém byla další planeta s podmínkami, podobajícími se těm na Zemi.

„Ideální hodnoty,“ poznamenal Szardak nad výsledky měření jedné z planet. „Nač vlastně ještě čekáme?“

Šéf astrofyziků pokrčil rameny a řekl: „No, podívejte sám, jak ta planeta vypadá. Já nevím, ale máme z ní takový nějaký podivný pocit!“

Janoš Szardak přistoupil k obrazovkám a spatřil neobvykle špinavě šedý svět. Planeta neměla ani hory, ani údolí, ani pevnou zem, ani oceány. Všude jenom monotónní Šedá, mrtvá hmota.

„Nic lákavého,“ poznamenal Szardak.

„Zvláštní je, že naši geologové tvrdí, že nezaznamenali žádné nerosty, jako by celá planeta byla tvořena jen z té šedé těstovité hmoty!“

„I geologové se mohou plést,“ rozhodl Szardak. „Půjdeme se na to podívat zblízka.“

COL, vlajková loď flotily se Szardakem na palubě, začala klesat. Ostatní lodě čekaly na oběžné dráze. Szardak byl opatrný, klesal pomaleji než obvykle.

Vtom se ozvali zaměřovači: „To už zase stoupáme, kapitáne?“

Szardak nepochopil otázku a ostře odvětil: „Copak tam spíte? Držíme stálou rychlost klesání!“

Tato informace vyvolala v zaměřovači centrále paniku. Odstup od cizí planety totiž činil necelé tři tisíce metrů a pak najednou stoupl na 3 890 metrů, přestože COL stále pomalu klesala.

Nikdo si to nedokázal vysvětlit, vypadalo to, jako by jim cizí planeta uhýbala.

„Klesli jsme o dalších pět set metrů!“ hlásili z velínu.

„Odstup narostl o 270 metrů!“ odpověděli zaměřovači.

A tak to šlo stále dál a nervozita na lodi narůstala.

Ve všeobecném rozrušení si nevšimli, jak se horizonty planety rozšiřují. Připomínalo to gumový míč, do kterého vrazíte prst...

První, kdo pochopil situaci, byl palubní planetolog, ale v okamžiku, kdy vyhlásil poplach, bylo už příliš pozdě.

„Zpátky!“ zvolal. „Je to cizopasník! Rychle zpátky!“

V té chvíli se situace změnila. Najednou jako by se šedivý povrch ze všech stran řítil proti COL, jako by se planeta chystala loď spolknout.

Janoš Szardak sice zareagoval rychle a přepnul let opačným směrem, ale neuvěřitelně hbité šedé těstovité masy se zdály být rychlejší.

Pohonné agregáty zařvaly a COL změnila směr i tempo.

Pozdě.

I chladnému, rezervovanému Szardakovi se udělalo všelijak ve chvíli, kdy se planetární masy dotkly lodí.

Kulovitá loď byla sevřena do obrovité pěsti a házelo to s ní na všechny strany.

Agregáty ječely a vydávaly stále vyšší tón. Zápas trval několik vteřin.

Pak sebou loď prudce trhla a vystřelila do volného kosmu.

Zachránění...

Byla to otázka zlomku vteřiny.

Více než polovina povrchu COL byla pokryta šedivou masou, ale z dosahu planety se dostali.

COL v poslední chvíli unikla smrtelnému nebezpečí.

„Jak jste tu planetu nazval?“ zeptal se Szardak astronoma na poradě o události, kde mu bylo mimo jiné sděleno, že má na palubě řadu zranění, ale naštěstí žádné vážné.

„Řekl jsem Příživník. Ale řekl jsem to jenom v rozčilení, nejedná se o žádný vědecký termín,“ rozpačitě odvětil vědec.

„Tím líp! Zůstane u tohoto názvu! Pod ním se tato planeta dostane do Katalogu zakázaných světů!“

Let Szardakovy flotily pak pokračoval. Cestou narazili ještě na směšně malý svět, obývaný maličkými uniformovanými bytostmi, podobnými klokanům, a nakonec přistáli na planetě slunce Argo v systému Path. Téhle planetě dali jméno Eden, protože se octli v doslova rajské končině.

A tady také zachytili výzvu POINT OF, aby udali svoji polohu.

Když se Szardak ujistil, že jde skutečně o prstencovou loď, která porušila spojové ticho, přišel od Dharka další rozkaz:

Okamžitě na radarovou stanici na Plutu! Sejdeme se tam!

* * *

Normana Dewitta začínala z vývoje na Zemi pomalu bolet hlava, ale nevzdával se. Bylo pro něj typické, že nezapomínal ani na drobnosti a že plánovitě využíval všechno, co se dalo využít.

Uvědomil si, že lidstvo bere povstání Robonů vcelku poklidně a rezignovaně, což se stalo díky komplexu méněcenosti, který v

obyčejných lidech Roboni vyvolali. Nejvíc to bylo znát v oblasti sportu. Proti Robonům neměl nikdo v žádné disciplíně šanci...

Obyčejní pozemšťané se pozvolna dostávali do stínu schopnějších Robonů, a proto i nyní jen krčili rameny, když se Roboni bouřili.

Tady se Dewitt zachytil drápkem.

Jestli ještě existovala šance, jak potlačit narůstající revoluci Robonu, pak muselo být nejdříve posíleno sebevědomí ostatních pozemšťanů.

Proto v Alamo Gordu - i přes své politické problémy - naaranžoval velkou sportovní událost, podobnou olympiádě, kde mezi sebou soupeřili Roboni a Neroboni.

Hry uspořádal ze dne na den s odůvodněním, že chce vidět, co umějí atleti, nejsou-li dlouhodobě připravováni.

Co však nikdo nevěděl, byla skutečnost, že pár hodin před zahájením her přijal malou skupinku techniků. Porada trvala něco přes hodinu.

Potom se v kabinách stadionu objevili nenápadní montéři, údajně proto, aby ještě jednou překontrolovali technická zařízení. Nikdo si jich nevšiml.

Takže nikdo neupozoroval, že v kabinách Robonů nainstalovali giantské zářiče, vyzařující paprsky, které způsobovaly únavu a vyčerpání, jakýsi protiklad dopingu.

I přes stále narůstající neklid na Zemi sportovní hry začaly další den a byly zahájeny se vši pompou.

Trochu neobvykle se začínalo boxerskými soutěžemi.

Lidé u obrazovek je sledovali jen jedním okem, protože jim bylo jasné, že Roboni zase všecko vyhrají... Proto zapůsobilo jako bomba, když se Robon v muší váze už ve druhém kole po knockoutu skácel k zemi!

To bylo po hodně dlouhé době poprvé, že pozemšťan porazil Robona.

Lidé u televizorů ožívali a byli zvědaví, co bude dál.

Když nerobonský boxer ve walterové váze vyhrál v pátém kole K.O., znamenalo to senzací a lidé jásali. Nadšení neznalo mezí. Malým propagandistickým trikem se Dewittovi podařilo vrátit lidstvu sebevědomí.

Lidé pak seděli přilepeni k obrazovkám a prožívali jeden úspěch za druhým.

Vrcholem všeho byl pak souboj těžkých vah mezi pozemšťanem Markusem Neuretuem a Lin Fi Fueem, neporazitelným asijským Robonem. Navíc bylo od počátku zřejmé, že Asiat má i lepší techniku. Vycházel ze svého rohu s úsměvem na rtech. S úsměvem tančil kolem protivníka a hrál si s ním jako kočka s myší...

Ale už v prvním kole se blížila další senzace.

Lin Fi jaksi zpomaloval, po delší výměně úderů dokonce na chvíli ustoupil a kryl se oběma rukama, a pak ho zasáhl tvrdý pravý direk.

Publikum vyskočilo a řvalo radostí, když šampión klesl do kolen a zůstal na zemi. Pak však vyskočil, otřepal se jako mokrý pes a znovu nebezpečně bojoval. Neuretu byl nakonec rád, že se ozval gong.

Druhé kolo proběhlo nerozhodně.

Ale ve třetím přišel konec.

Po zuřivém útoku zapomněl Robon na kryt a schytl tvrdý levý hák, provázený prudkým direktem na stejné místo do brady. Šampión klesl jako podřátý a ještě po odpočítání byl v bezvědomí.

Na miliony pozemšťanů u obrazovek vítězství zapůsobilo přímo zázračně.

Norman Dewitt však v duchu děkoval svému šéfovi propagandy Rainieru Duvalovi. Byl to totiž jeho nápad. Sportovní boj neprobíhal fér, ale to Dewitta nezajímalo. Jeho zajímala jen vlastní budoucnost. Pro ni mu byl každý prostředek dobrý.

* * *

V subatlantickém uranovém dole, tři tisíce metrů pod hladinou moře, si šéfinženýr Balduin Gerson pozval oba své důvěrníky k sobě.

Šedovlasý pyrotechnik a mladý elektrikář překvapeně sledovali malého, nenápadného, pajdavého mužika s bříškem.

„Smím pány před zahájením rozhovorů seznámit?“ začal Gerson. „Pánové, tohle je slavný komisař Piet Samson z bývalé GBO. Určitou dobu se pohyboval na naší základně.“

Tloušť Piet se očividně bavil tím, jak to oba muže překvapilo. Gerson pak pokračoval: „Sami jste viděli, jak dnešní vládě záleží na

našich životech. V krizové situaci by nás klidně roztrhali plastitem na kusy. Tomu jste však díky své odbornosti a lidským vlastnostem zabránili... Nyní musíme udělat další krok. Piet Samson nám přivezl listinu, ze které jasně plyne, kdo z našich zaměstnanců pracuje pro Dewitta a kdo pro Dharka. Víme i o těch, kteří ještě pochybují a nemají jasno. Vše je připraveno. Samsone, můžete si odvázat břicho, už ho nepotřebujete.“

Komisař se usmál a za okamžik tam místo něj stál štíhlý, čiperný malý muž.

Gerson předal důvěrníkům listiny se jmény Dewittových a Dharkových přívrženců. „Postaral jsem se, aby téměř všichni Dewittovi lidé teď měli nějakou práci. Tahle chvíle se zdá být vhodná. Svolejte všechny ostatní na poradu. Pár Dewittových lidí, kteří mají zrovna volno, je na listině označeno. Musíte je přemoci, spoutat a uklidit do bezpečí. Dokážete to?“

Muži na sebe tázavě pohlédli a chvíli váhali. Ale šedovlasý pak řekl: „Jasně, šéfe. Udělám to proto, že to chcete vy a taky proto, že nás ten zatracenej Dewitt chtěl všechny oddělat!“

„Jasný, nemám, námitky,“ přitakal mladík.

Když oba muži odešli, Gerson pohlédl na agenta GBO a zeptal se: „Nedělám to moc amatérsky?“

Samson se pousmál. „Jde to. Víte, čím amatérštěji akce probíhá, tím líp. My musíme být nápadní. Dewitt musí zuřit. Musíme ho vyprovokovat k nepřičetnému chování. Doufejme jen, že některý z Dewittových lidí vašim lidem proklouzne...“

„Myslím, že ano. Takovej Leo Slam určitě, ten je hladkej jako úhoř, projde každou sítí... Kde má vlastně tu vysílačku?“

„Pod matrací. Objevil jsem ji zcela náhodou. Je rafinovaně vestavěná do lůžka a reaguje velmi citlivě. Na to, že jde o tak maličkou věc, je velmi výkonná.“

Ani ne půl hodiny nato začala improvizovaná schůze. Balduin Gerson, všeobecně uznávaný a oblíbený šéf, to na své ovečky vybalil bez dlouhých řečí. „Zavolal jsem si vás kvůli tomu, že v rukou držím důkazy, že guvernér Norman Dewitt je bezohledný, chladný zločinec. Povím vám o tom ještě víc. Nejdřív vám ale prozradím, že i mezi nás zavlekl své špicly. Právě jsem je pomocí malé lsti přemohl a dal zavřít do sprch. Prozatím nemohou nijak škodit.“

Zdánlivě aniž by si toho všiml, Gerson sledoval, jak se ze schůze vytrácí Leo Slam, Dewittův šéfagent na podmořské základně.

Slam byl za chvíli u sprch. Překvapeně zjišťoval, že u nich nejsou ani strážé, otevřel dveře a sykl k zavřeným mužům: „Rychle pryč! Schovejte se ve velkém ponorném dožeru. Já přijdu za chvíli za váma! Musíme vocaď zmizet!“

Pak utíkal do ložnice a odeslal Dewittovi krátkou zprávu, která na zodpovědných místech zapůsobila jako bomba.

Potom přispěchal k ostatním do ponorného dožeru a za chvíli byli pryč ze základny.

To celé netrvalo ani čtyři minuty.

V kantýně stále ještě mluvil Gerson ke svým lidem. Vtom k němu přistoupil mladý elektrikář a cosi zašeptal. Gerson se usmál a pronesl ke shromážděným mužům: „Teď vám to už můžu prozradit! Celá tahle schůze byl jenom malý trik, abychom odtud vyštvali Dewittovy lidi. A podařilo se! Jak jsem právě byl informován, uprchli. Naše stanice je svobodná!“

Slovo si vzal starší předák a zeptal se: „Šéfe, jste si vážně jistej, že nás chtěl Dewitt vyhodit trhavinou? Víte, já jsem jenom vobyčejnej horník, žádněj revolucionář. Proto bych to chtěl vědět docela přesně, než se rozhodnu. Jestli je to fakt tak, jak jste říkal, tak je to pěkná svinárna. To by pak snad bylo každému jasný, jak se má rozhodnout.“

Gerson odvětil smrtelně vážně: „Savický, respektuji vaše pochybnosti a jsem rád, že k tomu přistupujete tak zodpovědně. Ale můžete být klidný. Tihle dva muži.“ ukázal na šedovlasého a mladíka, „osobně odstranili nálože a odvezli je nedaleko odtud na bezpečné místo,“

Ale předák stále ještě nebyl spokojen. „Rád vám věřím, ale co kdyby nás Dewitt skutečně nejdřív před výbuchem evakuoval? Každěj šéf vlády má právo ničit hospodářský centra před nepřitelem!“

„Inu, o tom můžeme diskutovat. Já osobně si myslím, že nikdo nemá vůbec žádné právo ničit tohle podmořské zařízení, které dodává surovinu pro léky, jež zachraňují životy tisíců lidí. Kdo zničí naši základnu, ty nevinné nemocné nepřímou zabije. A co se týče druhé odpovědi, Dewitt nám jistě brzy odpoví. Nálože jsou napojeny

přímo na jistou vlnovou délku z Alamo Gorda. Řekl bych, že na odpověď nebudete čekat dlouho!“

Předák sejí skutečně dočkal velmi brzy.

Ponorný dožer vyplul na hladinu Atlantiku a odstartoval. Okamžitě podal obsáhlou zprávu o události do Alamo Gorda.

Dewitt zuřil.

Na jedné straně vzpoura Robonů, na druhé straně revolta na subatlantické základně. Ne, to si Dewitt prostě nemohl dovolit.

Osobně stiskl tlačítko, kterým se vyvolávala exploze.

Vliv nedalekého silného výbuchu otřásl základnou a zodpověděl i nevyslovené otázky. Tam dole nyní každý až moc dobře věděl, kdo je to Norman Dewitt.

Od té chvíle přestala podmořská základna úředně existovat. Spojari zachytili vysílání této informace, a tak to všichni Gersonovi muži věděli.

O hodinu později se Piet Samson vydal v malém ponorném aerodožeru za Berndem Eylersem. Měli nyní nový, absolutně bezpečný úkryt, o kterém nikdo nic netušil. Líp to dopadnout nemohlo.

* * *

Odpoledne následujícího dne seděli na terase „Café Burro Dorado“ v Rio de Janeiru dva ramenatí muži a popíjeli silnou kávu, vylepšenou koňakem. Povídali si o vedru, o počasí a o sportovním vítězství pozemšťanů nad Robony. Pokuřovali obří doutníky, otírali si pot a koukali po dívkách. Ti dva byli bývalými agenty Eylersovy GBO. Ale přešli na druhou stranu. Byli to zrádci ve službách McDeeho.

V pohodě a klidu si užívali volna a lenošili.

Vtom to jedním trhlo, jako by ho kousla tarantule. Tiše hvízdal, chytil kolegu za rukáv a zašeptal: „Já jsem se asi zbláznil! Podívej, José, kdo si to támdle docela v pohodě špacíruje! Ne, víc doleva! Ve světle šedým vobleku!“

José spatřil muže, o kterém byla řeč. „To přece není možný! Nějakej dvojník, nebo co?!“

„Pojď,“ řekl ten první, hodil na stůl drobné a vyskočil. „Nesmíme ho spustit z očí. Člověče, kdyby to byla pravda. To by byla senzace!“

Toho muže sledovali a brzy ho i předešli. Pak se zastavili a předstírali zájem o výkladní skříň se suvenýry, aby si mohli v klidu prohlédnout jeho tvář. On jim to navíc ulehčil, protože přistoupil k téže výkladní skříni, prohlížel si ji, pak se otočil a šel, aniž by těm dvěma věnoval jediný pohled.

„Všemocnej Bože, José, je to vopravdu von. Vo tom není žádnéjch pochyb. Viděls protězu ruky?“

„Pořád tomu nemůžu uvěřit. Přece by si nedovolil chodit takhle volně na veřejnosti!“

Spěchali znovu za ním, a když si u kiosku kupoval noviny, zaslechli i jeho hlas a ztratili i ty nejposlednější pochybnosti.

Byl to Bernd Eylers, státní nepřítel číslo jedna!

„José, vypadni a vyhlas poplach. Já půjdu za ním, budu ho sledovat do ty doby, než dorazí naši lidi...“

José se ztratil v davu.

Ale samým vzrušením si nevšimli, že se kolem Eylerse neustále točilo několik stále stejných tváří. Samí hromotluci, kteří neměli nic jiného na práci, než se procházet po ulicích Ria...

José a jeho druh neviděli ani speciální desetičlenné komando v nedaleké boční uličce.

Když Eylers procházel uličkou, muži ho najednou obstoupili. Dlouhý hubený muž, očividně velitel komanda, Eylerse oslovil: „Vzdejte se, Eylersi! Jste obklíčen!“

Oslovený na něj překvapeně vzhlédl a s nevinným výrazem ve tváři se zeptal: „Co prosím? Co mám vzdát?“

Tahle reakce dovedla dlouhána k tomu, že zakotkal: „Ale jste přece Bernd Eylers? Nebo ne?“

Byl to skutečně Eylers. Pobaveně se usmál: „Ale ano, jsem to já. My se přece známe z dřívějšíka, kapitáne Montézi - nebo se snad mýlím?“

Důstojník kontrarozvědky se začervenál a neodpovídal.

Eylers se podrbal za uchem.

Což bylo znamení k zákroku.

Ve stejném okamžiku klesli muži Montézova komanda k zemi, zasažení ochromujícími paprsky paralyzátorů, a na ulici se snášelo

policejní vznášedlo, odcizené Eylerovými lidmi. Eylers a jeho muži nasedli a zmizeli.

Policie mezitím vyhlásila poplach nejvyššího stupně. Tucty vznášedel vyrazily na lov. Netrvalo dlouho a svoji oběť objevily.

Ukradené policejní vznášedlo stálo v přístavní čtvrti ve změti skladišť... Bylo však prázdné, po posádce ani stopy. Celá čtvrť byla obklíčena a pečlivě pročesána. Jenom staromódních litinových poklopů kanalizace si nikdo nevšímal.

Bernd Eylers a jeho muži mezitím dospěli kanalizací k východnímu přístavu, kde na ně čekal malý ponorný aerodozér ze subatlantické základny.

Vstoupili na palubu.

„Příliš riskujete, Eylersi,“ poznamenal Samson, když vzlétli nad otevřené moře.

Ale Eylers jen pokrčil rameny. „Má to svůj smysl. Dewitt mě teď bude zuřivě hledat po celé Jižní Americe. Tím pádem máme víc klidu na přípravu. Situace se vyhrocuje.“

* * *

Bernd Eylers, Jos Aachten van Haag, Chris Shanton a Ralf Larsen přeložili svůj provizorní hlavní stan na subatlantickou základnu.

Byl to pro ně neobvyklý, vzrušující zážitek, když aerodozér přešel z letu do ponoru a potápěl se.

Už přistání na hladině v tu chvíli klidných vod Atlantiku bylo jedinečné, měkké a pozvolné. Když pilot viděl, s jakým zájmem pasažéři sledují celou operaci, ponořoval se jenom zvolna, aby si to mohli vychutnat.

„Přechod z letu do ponoru musí být vždycky tak opatrný?“ zeptal se Eylers.

„Ale kdepak!“ mávl pilot rukou. „V případě nutnosti se můžeme do moře klidně zřítit volným pádem. Jestli chcete, můžu vám to ukázat. To je hned...“

Ale Eylers nechtěl ani slyšet.

„Možná někdy jindy! Jsem rád, že jsme se sem dostali, aniž by nás někdo zpozoroval. Zatím si takové legrácky nemůžeme dovolit. Ale díky za nabídku!“

„Doufejme, že nás nikdo nezpozoroval,“ poznamenal Jos.

„K Čertu, Josi, to musíte pořád pochybovat? Není přece důvodu k pesimismu. Využili jsme zakřivení zemského povrchu a unikli všem zaměřovacím paprskům. Co myslíte, Larsene?“

„Také bych se nebál, že o nás někdo ví. Mimochodem, chtěl bych pilotovi vyslovit uznání. Letěl jste mistrovsky.“

Pilot zářil. Dostalo se mu pochvaly z úst jednoho z nejzkušenějších pilotů kosmických lodí! Taková pochvala už za něco stojí!

Ale Jos Aachten se bránil. „Já nemaluju čerta na zeď, Eylersi. Jsem prostě realista. Pro mě bude celá záležitost uzavřená teprve, až to všechno bude za námi. To je vše.“

Bernd Eylers se usmál a poznamenal: „No tak dobře, nechme toho. Za chvíli uvidíme, kdo měl pravdu a... Hej, co je tohle?“ ukázal najedno z oken.

Lod' ještě neměla zapnuté reflektory. Sluneční paprsky pronikaly hladinou a rozsvěcovaly vodu do azurově modré nádhery.

Za oknem se pohyboval velký roj asi metr dlouhých, podivně tvarovaných ryb.

„Mořské krysy,“ vysvětloval pilot. „Moment, posvítíme si na ně. Přijdou blíž. Za světlem! Jako můry!“

Zastavil potápění na nulu, podržel lod' uprostřed roje a zapnul veškeré venkovní reflektory.

Byl to pohádkový pohled.

Ryby měly štíhlá těla a dlouhý tenký ohon podobající se biči, na konci se rozbíhající do tvaru kohoutího ocasu. Kůže byla červenohnědá, boky se stříbřitě třpytily. Ryby byly síťované posely zlatými skvrnami jako leopardi. Nejnápadnější však byly jejich zářivé zeleně světélkující oči.

„Mořské krysy? Ošklivé jméno pro tak kouzelná stvoření.“ Pilot pokrčil rameny. „Netuším, kde k němu přišly. Můžu vám poskytnout i latinský název: Chimaera montrosa. V těchhle končinách Atlantiku na ne narazíte poměrně často.“ „Ale, vy jste biolog?“

„Ne! Ani náhodou. Jen jsem často vozil naše vědce. Tak jsem si sem tam něco odposlechl.“

Larsen chtěl vědět, jestli jsou ty ryby k jídlu. „Bohužel ne! Maso se nedá jíst. Použitelné jsou jenom jikry a játra.“

„Hezké, moc hezké.., V jaké jsme to vlastně hloubce?“ Pilot ukázal na hloubkoměr. Stálo tam dvacet čtyři metrů. „Cože? Víc ne?“ divil se Eylers. „Jestli budeme takhle pokračovat, tak jsme dole za tři dny!“

„Můžu zrychlit,“ pravil pilot. „Jen se mi zdálo, že vás baví se koukat. Mimochodem, teď přijde celá dlouhá štreka, kde nic není. Živé je až zase hlubinné moře. Jestli chcete, budeme se nořit plnou rychlostí.“

Eylers odmítavě mával oběma rukama.

„Ne, ne, v žádném případě. Je to až příliš zajímavé. Pokračujte a dělejte průvodce cizincům. V tuto chvíli nehraje roli, jestli přistaneme o hodinku dřív nebo později.“

Pak sledovali bohatství mořské fauny těchto šířek, vyděsili spící velrybu a nakonec rychle klesali do hlubinného moře. Dole však už tolik objevitelského štěstí neměli. Do světla reflektorů se dostala jenom osamělá, velmi impozantní chobotnice a těsně před dosedem na základnu se setkali s malým rojení bizarně vytvarovaných ryb s teleskopickými očima.

Pilot vypnul reflektory, a tak se mohli přesvědčit, že tyhle ryby měly každá svoji vlastní svítilnu. Každá měla pod tlamičkou silně fosforeskující skvrnku, která poskytovala dostatek světla na to, aby rozpoznaly kořist. O pár minut později muži propluli tlakovou komorou a byli v cíli.

„Nezapomenutelný zážitek!“ upřímně chválil Eylers pilota a mluvil i z duše svých druhů. „Už ani nepamatuji, kdy se mi naposledy stalo, že bych na chvíli zapomněl na všechny starosti!“

Ale sotva to vyslovil, zamračil se, povzdechl si a unaveně pravil: „Pojďte! Slavnost skončila. Zas na nás čeká práce.“

Ještě jednou poděkovali pilotovi a šli.

Šéfinženýr Gerson už na ně čekal. Všecko připravil. Provedl je po základně, ukázal jim jejich kabiny a nakonec je dovedl do maličké kancelářičky. „Je to u nás všecko trochu stísněné, ale víc místa tady opravdu nemáme.“

„Žádnou falešnou skromnost, Gersone! Je to víc, než jsme čekali!“ zvolal Eylers a přistoupil k jednomu z psacích stolů, aby se překvapeně zahleděl na něco, co připomínalo čerstvé květiny - filigránský výtvar z červených větviček.

„Místo květin,“ usmál se Gerson. „Jsou to koralý, vypadají hezky a mají tu přednost, že nezvadnou.“

Pak přistoupil ke spojovacím dveřím a řekl: „Měl bych ještě jednu o něco větší kancelář, ale tuhle jsem považoval za praktičtější, protože... podívejte se,“ dodal a otevřel dveře. „To je pracoviště našich spojařů. A jak se věci mají, myslel jsem si, že by bylo dobře mít vysílačky pořád po ruce.“

„Za což jsem vám obzvlášť vděčen,“ přitakal Eylers.

* * *

Rovnou se dali do práce.

Nejdřív ze všeho zasvětil Shanton spojaře: „Takže, můj milý, tady máte listinu s nejrozličnějšími frekvencemi našich tajných stanic. U každé stanice je uvedeno heslo a kód. Nemusím vás obzvlášť upozorňovat, že jde o přísně tajnou záležitost? Kdyby se cokoliv dělo, tenhle papír musí být okamžitě zničen! Je to jasné? Dobrá! Tak teď k hlavnímu principu: vysílá se jenom na základě výslovného rozkazu, nebo ve výjimečných případech. Musíme se chovat tak, abychom na sebe zbytečně neupozorňovali.“

„To je samozřejmé,“ zašklebil se spojař, ještě mladík. Působil na Shantona dobrým dojmem.

„V nejbližší době vás čekají přesčasy, přáteli. Nedá se nic dělat.“

„Já to vydržím! Počítal jsem s tím a vyspal jsem se do foroty.“

„Výborně. A teď se, prosím, ihned pusťte do práce. Ozvěte se všem stanicím, ale prosím jenom velmi stručně: heslo a číslo 23. Toto číslo znamená, že jsme na příjmu a že čekáme na obsáhlé informace o situaci. Až to všechno odvysíláte, sed'te paličatě na místě a přijímejte jejich zprávy. Ty nám co nejrychleji předávejte, ale na žádný pád sám už nevysílejte! Rozuměl jste mi?“ „Bylo to dost jasný.“

„All right, tak do toho.“

Netrvalo dlouho a už měli první informace.

Ale nebyly to zrovna dobré zprávy.

* * *

Vzpoura Robonů se zběsile rozrůstala po všech kontinentech.

První zpráva přišla ze Staten Islandu, maličkého ostrůvku u východního pobřeží Ohňové země.

Před nepříliš dávnou dobou tam byl zbudován obrovský důl, obsluhovaný a vedený téměř výhradně jenom Robony. Neměli ještě ani své domy, bydleli dosud ve velkých obytných jednotkách, připomínajících kasárna, a už jen proto byli neustále nespokojeni.

Informace o tom, že Dewitt chtěl postřílet jejich soukmenovce, se stala pověstnou poslední kapkou.

Roboni bez dlouhých řečí izolovali všechny Dewittovy lidi a zmocnili se všech letounů a rybářské flotily, kotvící v přístavu.

Jako roj zdivočelých sršňů se v noci a v mlze přeplavili do města Trebenika, kde už je očekávali tamější Roboni. Útok přišel tak překvapivě že byly přemoženy i posádky paprskových děl. Dokonce i spojová centrála padla Robonům do rukou bez boje.

Roboni pak zvolili revoluční výbor.

Navíc nebyli na hlavu padlí a svůj úspěch nehlásili hned celému světu. Televizní stanice Trebenika vysílala nadále svůj obvyklý program a přinášela tedy nadále hodně dobrého o Normanu Dewittovi.

A tak se o elegantním puči v Ohňové zemi nikdo nedozvěděl. Roboni se tam chovali zdrženlivě.

Zato akce v Chicagu proběhla úplně jinak, takřkajíc po kapkách, ale s nemenšími úspěchy.

Vedoucí místa mocných průmyslových podniků byla stejné už dávno obsazena Robony.

Tihle vlivní lidé se vzájemně poinformovali a pak rozšířili zprávu, že se z technických důvodů následující den v jejich závodech nepracuje, že je tedy svátek, který však bude normálně zaplacen jako pracovní den. Dělníci to přijali rádi a druhý den zůstali doma.

Všechny takto opuštěné továrny nazítrí navštívily malé skupinky Robonů a vyřadily z provozu veškeré řídicí mechanismy. Veškerý průmysl ve městě byl v tu chvíli mrtev.

Jen zabezpečovací zařízení - elektrárny, potravinářské komplexy a podobně - zůstaly ušetřeny. Roboni nechtěli, aby je lidé nenáviděli. Nejhuře se to seběhlo v Hongkongu.

Tamější správce a ředitel centrálního zbrojního skladu, oba samozřejmě Roboni, pustili své druhy dovnitř.

Roboni ve východní Asii byli mimořádné dobře zorganizováni a svoji práci odvedli velmi dobře. Během několika hodin byli tamější Roboni všichni po zuby ozbrojeni a disponovali i těmi nejmodernějšími paprskovými děly.

Vše proběhlo nepozorovaně.

Ale ve stejnou vteřinu asijsí Roboni udeřili a nikoho nešetřili. Když se jim někdo postavil do cesty, použili i brutální násilí.

Letiště v Pekingu bylo obsazeno po krátkém, ale urputném boji. Odpor jedné policejní jednotky v Osace vedl ke čtyřhodinovému úpornému boji, po kterém zůstali z policistů naživu jenom čtyři muži. V oblastí kolem Djakarty se povstalci dostali do křížku s Dewittovými jednotkami. Roboni je zahnali na okraj propasti a požadovali, aby se vzdaly. Když se tak nestalo, Roboni použili tlakové paprsky... Z jednotky nezůstal naživu nikdo.

Samozřejmě, že se nejdříve ze všeho vždy obsazovaly spojové centrály a vysílačky. Na rozdíl od Ohňové země se všude většinou ihned začaly vysílat propagandistické pořady o Robonech. Všude na Zemi zavládla podobná situace.

Během povstání docházelo k paradoxním situacím. Poblíž Kolína nad Rýnem Roboni kdesi vyhrabali staříckého roztřeseného muže a vydali ho rozběsněnému davu, protože tento stařec před léty objevil Normana Dewitta coby velmi schopného manažera. Roboni to místy skutečně přeháněli.

Ale měli bezesporu úspěch po celé zeměkouli. Měli tak velký úspěch, že čtyřem mužům dole na subatlantické základně naháněli hrůzu.

Jestli se Ren Dhark rychle nevrátí a nezakročí, moc přejde do rukou Robonů. A to by pro většinu obyvatel Země nebyl zrovna nejlepší osud.

Proto představitelé ilegálního odboje odvysílali naléhavou zprávu pro Dharka, ve které ho žádali o okamžitý návrat.

Když zprávu odeslali, Bernd Eylers pokrčil rameny: „Udělali jsme, co bylo v našich silách. O víc se momentálně nemůžeme pokoušet. To by byla sebevražda. Teď už nemůžeme dělat nic jiného, než jen čekat!“

* * *

Ren Dhark mezitím už přistál na Plutu.

Ale stále ještě váhal, nechtěl použít hrubé násilí. Protivilo se mu prolévat krev a dostávat se k moci bojem.

Sice dobře věděl, že ani Dewitt ani Roboni nejsou pro lidstvo žádoucími vládci, ale nechtěl obětovat lidské životy, dokud se tomu dalo ještě nějak zabránit.

Proto svým druhům na subatlantickou stanici poslal jenom kratičkou zprávu: *Prosím, vyčkejte a nezklamte. Jsme připraveni.*

Muži v hlubině oceánu sice nebyli moudří z textu, ale měli aspoň něco.

Trošku povzbuzení.

Lidé kolem Dharka si o svého mladého, nicméně bezmezně uznávaného a uctívaného šéfa, začínali dělat starosti.

Pro Rena Dharka už neexistoval spánek. Vývoj na Zemi ho trápil víc, než dával najevo.

Chodil po velínu lodi jako šelma v kleci sem a tam a přemítal jak zasáhnout, jak zakročit, co udělat, aby neprolil krev nevinných lidí. Každou jednotlivou možnost zvážil ze všech stran, dělal si poznámky, papírky pak zmačkal a zahodil,

Spolupracovníci se už ani k němu neodvažovali přiblížit, protože ve stavu maximálního soustředění dokázal jejich milý a přívětivý šéf být velmi nepřijemný.

Před malou chvílí ho mladý spojař Tino Grappa upozornil, že by si mohl jít na chvíli lehnout, a Dhark ho sepsul jako seržant rekruta.

„Co si to dovoluujete,“ křikl na něj. „Starejte se laskavě o své věci a nechte na mně, kdy půjdu spát! Vy jste se snad zbláznil, člověče!“

Grappa si to vypočetl a jenom dodal: „Dělejte, jak myslíte. Já ze zkušenosti vím, že je dobré se pár hodin prospat. Kolikrát jsem pak hravě vyřešil něco, co mi v ospalosti vůbec nešlo! Ale prosím, já budu příště už vždycky jen mlčet a nic neřeknu!“

Ren Dhark ostrého výpadu hned zalitoval a o Grappových slovech zapřemýšlel.

Po chvíli zmačkal další papírek s poznámkami a zahodil ho.

Šel spát.

Tino Grappa vyhrál.

Ren Dhark sice hned neusnul, ale alespoň se natáhl a zavřel oči. Netrvalo ani čtvrt hodiny a spánek ho přemohl.

Spal pevně hlubokým spánkem. Probudil se až za šest hodin, cítil se však odpočatě a čerstvě.

Už ve chvíli, kdy si mnul oči, ho to napadlo.

McDee, říkal si.

Tenhle muž to bude muset dokázat. Vždyť se od rána do večera pohyboval v blízkosti Dewitta, a poté, co byl vystaven drobnému psychozákroku, se stal Dharkovým spojencem, i když nevědomky.

Okamžitě nechal *McDeemu* vzkázat, aby zneškodnil Dewitta a jeho spolupracovníky, aby je co nejdříve, při nejbližší vhodné příležitosti, dal pod zámek...

* * *

Chudák *McDee* byl jako štvaná zvěř.

Nejenom proto, že oficiálně pracoval pro Dewitta a přitom mu podvědomí kázalo o všem informovat Dharkovy lidi, nyní mu bedra zatížilo povstání Robonů. Koneckonců byl šéfem tajné bezpečnostní organizace.

A teď ještě ten rozkaz od Dharka.

McDee se mu díky psychozákroku nedokázal vzepřít, ale nebyl z toho nešťastný.

Kdyby se podařilo odstavit Dewitta a jeho lidi, měl by po starostech. Přestalo by to nekonečné žonglování mezi dvěma stranami.

Proto se dal ihned do práce.

Dewitt stále ještě setrval v Alamo Gordu, stejně jako jeho vláda.

To organizaci akce velmi ulehčovalo.

Dal svým podřízeným úkol, aby mimořádně pečlivě střežili Dewitta i vládu, oficiálně samozřejmě se zdůvodněním, že je to kvůli jejich bezpečnosti.

Pak vyčkával.

Nejdřív nepřicházela žádná příležitost. Dewitt byl velice ostražitý a nevystavoval se ani sebemenšímu nebezpečí, ani takovému, které by mu mohlo hrozit ze strany jeho bezpečnostního šéfa.

Ale pak, zcela neočekávaně, přišla ta velká chvíle, ta jedinečná možnost.

McDee se nechával informovat o každém, každičkém Dewittově kroku. Vtom dostal zprávu, že Dewitt zcela sám, bez ochranky, kráčí po dlouhých chodbách budovy ke své kanceláři.

McDee zareagoval.

Jedním skokem se octl u vysílačky a rozdával rozkazy.

Ale udělal velkou chybu.

Podcenil Normana Dewitta.

Dewitt nechal v McDeeho kanceláři zabudovat štěnici. Mohl sledovat všechny McDeeho hovory, vedené z místnosti.

Když McDee začal vydávat rozkazy, Dewitta varovala malá vysílačka, kterou nosil u pásku na kalhotách. Guvernér změnil směr, vešel do nejbližší kanceláře, prošel několika spojovacími dveřmi a ztratil se z povrchu zemského.

Takhle snadno nešlo polapit muže, jakým byl Norman Dewitt! To by člověk musel použít mazanější metody.

Nad McDeem sklapla past,

Po těžkém dnu krácel domů, aby si trochu odpočinul.

Bylo jeho zvykem chodit pěšky, obzvlášť, jestliže měl opravdu těžký den. Cestou se zastavil v parčíku, nakrmil kachny a setřásal ze sebe napětí dne. Byl to dobrý manžel a otec, nechtěl, aby rodina pocítila cokoli z důsledků jeho práce.

Jako šéf tajné služby byl na veřejnosti naprosto neznámý a mohl se klidně toulat po parku, kde zamilovaní posedávali na lavičkách a ve stromech zpívali ptáčci. V tom se Země ani po staletích nezměnila.

Plnými doušky si vychutnával krásný den.

Když zabočil do Vilové ulice, kde stál jeho dům, byl klidný, uvolněný a šťastný.

Termopaprsek, který ho zasáhl do zad mezi lopatky, ucítil jenom jako tvrdou ránu.

Potom se svět propadl do nicoty.

McDee byl mrtev.

V nočních zprávách oznámili jeho smrt několika suchými slovy.

Komuniké světové vlády bylo následující ráno ještě kratší. V několika rádcích se oznamovalo, že se šéf bezpečnostní organizace stal obětí atentátu. Že pachatelé nezanechali žádné stopy. Že není znám ani motiv atentátu.

Když Bernd Eylers tu zprávu uslyšel, ihned pochopil, že Dhark ztratil mocného spojence.

McDeeho smrtí se Dharkovy šance na Zemi značně zhoršily.

Krátce nato se Eylers dozvěděl další špatnou novinu: Dewitt stáhl z kosmu celou svou flotilu a rozkázal jí hlídkovat kolem Země.

Eylers ihned pochopil, co za touhle zprávou vězí.

Dewitt se v zoufalství rozhodl, že povstání Robonů potlačí silou zbraní. Bylo to opatření, kterému se dosud vyhýbal, aby tím neprozradil svoji podstatu. Po otevřeném použití násilí by se už nikdy nemohl vydávat za milého a boдрého otce vlasti. Nyní poteče krev. Jestli se Dewittovi podaří uskutečnit své záměry, poteče krev tisíců lidí! A pak se vrátí bída a utrpení občanské války!

V této situaci se Bernd Eylers rozhodl, že vsadí do hry život a bezpečí sebe i svých druhů.

Otevřeně a nezašifrované odvyšlal zprávu pro Rena Dharka: „Přileťte! Přileťte co nejrychleji! Dewitt sahá po všech možných zbraních! Zemi hrozí krvavá koupel, jestli nezakročíte! Jestli chcete zabránit krveprolití, musíte přiletět!“

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Staff Caine

SOUMRAK DIKTÁTORA

Dewitt a Eylers se spojují v boji proti povstaleckým Robonům. POINT OF se vrací k Zemi z kosmické výpravy, ale nikdo na její palubě netuší, co se na modré planetě vlastně odehrává. Po dlouhém cestování kosmem, při němž navázal důležité spojení, se vrací i komandér Huxley s FO-1. Kdo ovládne Zemi?